

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

הקרב עלי התודעה

נפתלי פומברג
ודוד הס תרגמו
את פרשת השבוע
לחיים מעשיים
והפכו לבני חורין
שמדברים שפע

**מְנַחָה! מה אתה מתבונן כל כך הרבה?!
התוועדות עם הרב אשר פרקש**

כשקבצן מפריע
באמצע התפילה...
אהרן רזאל

פוטנציאל לא
ממומש, כמה מדהים!
רחל שירה אזרד

מציאות, מה את
אומרת לי היום?
יהושע מילר

כוחה של אנחה

חברים יקרים, ראוי לנו לזכור שלעיתים דיבור אחד של צדיק יכול להזין אותנו תקופה ארוכה, כשאפשר כל פעם להעמיק בו, להתבונן בו ולגלות מה עוד טמון בו. המעשה שברצוני לשתף אתכם בו הפעם הוא על אחד מתלמידיו של רבי ישראל מרוז'ין, רבי צבי הירש גרשון, שביקר בחצרו, ולפני שנפרד ממנו הוא ביקש מרבי ישראל שיאמר לו דיבור טוב שיהיה לו לתועלת תמיד. כלומר, שיוכל לחזור עליו ולחזור אליו שוב ושוב.

חשוב לציין שאותו תלמיד היה כבר בגיל מבוגר ותלמיד חכם גדול, ובכל אופן הקדוש מרוז'ין לא אמר לו 'אני צריך לחשוב על זה, תבוא מחר...', אלא ענה לו מיד: "אענה לבקשתך ואגיד לך דבר טוב שיהיה לך לתועלת תמיד". הוא המשיך ואמר לו שקודם ביאת גואל צדק תהיה כל היהדות תלויה על שערה אחת, על עניין אחד מרכזי. והעצה הטובה ביותר כדי לעמוד מכוחה באתגרים שיהיו לפני הגאולה השלמה, זה להתאסף יחדיו בכל עת מצוא, בשבתות או בהזדמנויות אחרות, ולספר ממעלת הצדיקים, מהמעשים הקדושים שלהם, משבחיהם ומפעולותיהם. בכך, אמר לו רבי ישראל, יהיה חיזוק אמונה גדול באחרית הימים.

רבי ישראל הוסיף ואמר, שאפשר לדרוש את תוכן העניין הזה על הפסוק מפרשת ויחי "האספו ואגידה לכם את אשר יקרה אתכם באחרית הימים". כלומר, "האספו" - עשו לכם אספה, התרגלו להתכנס יחד, ובזכות זה תינצלו ממה ש"יקרה אתכם באחרית הימים", כאשר את המילה "יקרה" אפשר לפרש גם מלשון קרירות הפוגעת לעתים בעבודת ה' הנלהבת ומצננת אותה, והזכות של הישיבה בצוותא בהתוועדות ושיחת חברים יש לה כוח נפלא ועצום להתחמם ולהתעורר מחדש.

ממשיך הפסוק ואומר "הקבצו ושמעו בני יעקב", לצורך מה? "ושמעו אל ישראל אביכם". הקשיבו מה שפעל ועשה ישראל אביכם, הם הצדיקים שבכל דור ודור, אבות העולם ומעשיהם הטובים.

עצה בשלושה תנאים

אגב, כדאי לציין שבעניין אזכור הצדיקים יש כמה מדרגות: לפעמים די בהזכרת השם של הצדיק, למעלה יותר: לספר מעשה אודותיו, והמעלה הגבוהה ביותר: ללמוד מדברי תורתו. רבי נחמן אמר פעם שטוב שלאדם יהיה ספרון בו הוא רושם את כל שמות הצדיקים, כי על ידי אמירת שמותיהם אפשר לשנות את הטבע. מסופר שרבי נתן קיים את זה בתמימות, והוא ליקט את שמות הצדיקים מכל התנ"ך ומהתורה שבעל פה, המדרשים, התלמודים והזוהר.

לענייננו, כשרבי ישראל מרוז'ין סיים לומר את העצה לחסידו רבי צבי גרשון שביקש ממנו דיבור שיוכל ללכת איתו לאורך זמן, אמר לו (בלשון רבים, כמקובל): "אחרי שאמרתם לכם עצה על פי בקשתכם, אני מתנה איתכם שלושה תנאים: שתזכרו זאת, שתקיימו זאת, ושתמיד תספרו זאת לכל אחד ואחד". אני מקווה שבשיחתנו זו, גם אנחנו זוכים לקיים את בקשתו של הצדיק.

בהקשר לכך אשתף אתכם שלפני מספר ימים הזדמנתי לרובע היהודי בירושלים, ועליתי לבקר את הצדיק רבי מרדכי שיינברגר שליט"א, תלמידו של בעל הסולם ורבו של היישוב אור הגנוז, ה' אריך ימי ושנותיו בטוב ובנעימים. שאלתי אותו: כבוד הרב, מתוך ניסיון רב השנים בעבודת ה' ותיקון המידות, מהו לדעתך הדבר העיקרי לעבוד עליו בתיקון המידות. הבקשה שלי באה בהשראה מהרעיון שדיברנו

בתחילת שיחתנו - לקבל נקודה אחת מתומצתת שאפשר ללכת איתה לאורך זמן ולהתבונן בה.

ואכן, זכיתי והרב שיינברגר ענה לי מיד: "לימוד זכות". והוסיף: "לא לראות רע על אף אחד. ואם בכל זאת אתה רואה רע אצל זולתך, דע שיש לך עצמך משהו לעבוד עליו".

חברים יקרים, העניין של לימוד זכות על זולתנו הוא כמוכר ידוע, רק מה שנוסף לי בסיפור הזה הוא החידוש עד כמה הוא מרכזי ומשמעותי בעבודת האדם, ומן הסתם מי שנוהג בעצמו כך כלפי אחרים ומלמד עליהם זכות, יתקיים בו עצמו שיהגו בו משמייס במידה כנגד מידה.

לגעת בידיה

הנושא האחרון, שבמידה שאדם נוהג בעבודתו כך מראים לו מלמעלה, מזכיר לי סיפור מיוחד על אדמו"ר הזקן שהשבוע היה יום פטירתו - כ"ד טבת.

תפילת ערבית האחרונה בחייו של אדמו"ר הזקן הייתה במוצאי שבת פרשת שמות, אור לכ"ד טבת תקע"ג. שליח הציבור היה נכדו, לימים האדמו"ר הצמח צדק, ועקב הנסיבות העצובות של מחלת סבו והפרידה הצפויה, הוא התפלל בנעימה שהייתה בה מרה שחורה. אדמו"ר הזקן המתין לסיים התפילה - כך סיפר הצמח צדק - ולאחריה

אמר לו שכפי המידה שאדם מראה מלמטה, מראים לו מלמעלה... ולכן היה לו להיזהר מהפגנת מרה שחורה.

חשבתי על כך שהרבה פעמים במוצאי שבת תופסת את האדם עצבות ונפילת רוח, גם ללא סיבה ניכרת לעין, וכנראה הדבר בא בעקבות הסתלקות הנשמה היתרה. אבל הסיפור המיוחד הזה מלמד שאולי דווקא בשעה זו יש הזדמנות ליישם את העניין הזה, שכפי המידה שאדם מראה מלמטה כך מראים לו

מלמעלה, ולחזק את עצמנו דווקא בתפילת ערבית של מוצאי שבת להתפלל בהתלהבות ובשמחה.

עוד מסופר שלפני הסתלקותו אמר אדמו"ר הזקן: "מי שיאחז בידית הדלת שלי - אעשה לו טובה בעולם הזה ובעולם הבא". מה הכוונה בביטוי הזה? אולי זה כמו שאדם טורח להגיע לבקר מישהו, ואז ישנו הביקור עצמו הכולל את המפגש והשיחה הנעימה, ואילו האחיזה בידית הדלת אומרת שלפני הכל, טרחתי והגעתי לפגוש מישהו שיקר לי. וזה מה שרצה אדמו"ר הזקן להנחות את חסידיו - לפחות תיאחזו בידית הדלת שלי, תראו לי שהגעתם, ולאט לאט גם תיכנסו אל החדר פנימה.

והנה, בהשגחה פרטית ראיתי שבלוח 'היום יום' של הרבי, בתאריך של ערב כ"ד טבת, הוא מצטט פתגם חסידי של אדמו"ר הרי"צ: "באנחות לבד לא ניוושע. האנחה היא רק פפת המנעול [ידית הפתיחה] - לפתוח את הלב ולפקוח את העיניים שלא לשבת בחיבוק ידיים, רק לסדר עבודה ופועל, איש איש באשר יוכל לפעול ולעשות בתעמולה לחיזוק התורה, הרבצת התורה ושמירת המצוות, זה בכתבו וזה בנאומו וזה בכספו".

חברים יקרים, נכון שתכליתו של הפתגם הזה היא לא להסתפק באנחה בלבד, אבל מה שתפס אותי הוא שהנגיעה ב"כפת המנעול" היא האנחה עצמה... זאת אומרת, אפילו אם אדם לומד את הרעיונות של אדמו"ר הזקן ועולה בו תסכול מסוים 'למה אני לא שם?' והוא נאנח - כמה משמעותית האנחה הזו. ועליה אמר אדמו"ר הזקן: מי שיגע בידית הדלת שלי, והוא יאנח מתוך הבנה כמה רחוק הוא באמת מהגשמת הרעיונות שלימדתי וכמה הוא היה רוצה להגיע אליהם, אני כבר אסייע לו שהאנחה הזו תוביל לחיי המעשה, "איש איש באשר יוכל לפעול ולעשות". לחיים לחיים.

כמו שאדם טורח להגיע לבקר מישהו, ואז ישנו הביקור עצמו הכולל את המפגש והשיחה הנעימה, ואילו האחיזה בידית הדלת אומרת שלפני הכל, טרחתי לפגוש מישהו שיקר לי

"תסתכלו לי בעיניים - לא מפקירים אדמות מולדת"

אודי שהם,
מנהל רפת סעד,
עוטף עזה

רפורמת החלב תגרום לסגירת למעלה מ-400 רפתות ישראליות

סגירת הרפתות תגרום לקריסת היישובים ולהפקרת האדמות

הפקרת האדמות תביא להשתלטות של גורמים עוינים

זו לא "רפורמה" בחלב - אלא הפקרת
אדמות מולדת ומהלך מסוכן ולא אחראי

**שר האוצר,
עצור את התוכנית - יש דרך אחרת!**

חזית החקלאים וההתיישבות בישראל

עדה האוזר

מטפלת רגשית ומנחת סדנאות חסידות

החזן והמתיקות שבבלתי הגיוני

אמנם רק בסוף נגיע למכת בכורות, אבל כבר בהתחלה ענין הבכורה מופיע כחלק מתהליך הגאולה. הקב"ה מנחה את עם ישראל, "בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל". התורה מקדימה את עניין הבכורה, ורומזת לנו שיש קשר בין גאולה לבכורה. הבכורה עוטפת את הגאולה, פותחת ומסיימת אותה. היא נטועה עמוק במהות שלה.

יש איזו חיבה מיוחדת שמסתתרת במילים האלו: "בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל". גם יעקב אבינו, כשבירך את ראובן, למרות שגם גער בו, אמר לו בחיבה: "וְאֹבֵד בְּכָרֵי אֲתָה", אתה הבכור שלי.

ואז הוסיף: "כִּפְתִי וְרָאשִׁית אוֹנִי". כל כוח הראשוני טמון כך. הרבה עוצמה מתנקזת בראשית של הדברים.

ענין הבכורה זו לא רק ההולדה הראשונה של ילדים, אלא זו כל לידה שמוליד אדם במציאות, כל פעולה שפועל בפעם הראשונה. המון כוחות טמונים בפעם הראשונה הזו. רק ניזכר בכל מיני פעמים ראשונות שהיו בחיינו, כמה רגש עולה מתוך החוויות הראשוניות האלו, כמה חן טמון שם. כמה השתוקקות לפעמים אדם מרגיש, "לו רק הייתי יכול לחזור לפעם הראשונה..."

ר' נתן לוקח את העוצמה של הראשית, ומחבר אותה אל התפילה.

הנקודה הבסיסית ביותר של תפילה היא הראשוניות.

כי אדם שכבר עבר מה שעבר, שכבר חווה על בשרו אכזבות, שכבר כל כך הרבה פעמים קיווה וייחל, אבל נותר ללא מענה, ששפתיו כבר לחשו תפילות אין ספור, אדם כזה, מה יביא אותו להתפלל עוד תפילה? מה ימשוך אותו לבקש עוד פעם? מאיפה הוא ימצא בכלל רצון להמשיך להתפלל? ואם ניזכר בעם העבדים ששנים רבות הולך כפוף, כשמשא הייאוש הולך ומכפיף את גבו, מאין הוא ימצא כוח לזעוק? מאיפה ישאב כוחות לתפילה?

והנה כאן, בתחילת התהליך, כשעדיין העם כורע תחת נטל העול, הוא זוכה לשם המתוק הזה, המלא חן: "בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל". ואומר ר' נתן, שזוהי אכן מהותו של העם הזה, המהות של הבן הבכור, של דבר הנולד חדש לגמרי למציאות.

המהות הפנימית של עם ישראל היא הראשוניות. היא התחושה הלא הגיונית, שדברים יכולים פתאום להיות יש מאין, היא הדבר הלא מובן הזה, שמציאות יכולה להתחיל לגמרי מהתחלה. זו יכולת פלאית להאמין שמשו חדש, שעוד לא היה כאן מעולם, יכול להיוולד. זו יכולת להאמין שיש טוב שעתידי להגיע, גם כשאין לכך שום סימן במציאות. ומכאן נובע הכוח להתפלל. מכאן אדם יכול לשאוב כוח להתפלל שוב, גם אחרי שעבר אין ספור אכזבות. היכולת להתפלל, כאילו זו תפילה ראשונה, היא אמונה. אמונה שה' באמת מקשיב, שהוא באמת באמת שומע תפילה, שגם אם במציאות זה לא נראה כך, באמת עמוק עמוק בלב, אדם יודע שה' מקשיב לו.

והאמונה הזו היא פלא, והיא נקודת החן הכי עמוקה של עם ישראל, שלכן זוכה לשם המתוק, "בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל".

נסיעת נשים לאומן בהנחיית עדה האוזר.

כ"ד-כ"ח שבט. לפרטים: 052-4625473

אני נכנס להתפללות

זה קרה בשטיבלאך, נכנס קבצן מקרקש בפחית מתכת עם מטבעותיו. וואו כמה רעש זה עשה... עבר בין השולחנות וקרקש לו! "ששש! ששש!..." החלו להישמע קולות מכל פינה. גם אני, אף על פי שאני בא ממשפחה הולנדית נימוסית, רציתי להתפרץ עליו: "תגיד, ת'לא רואה שמנסים להתפלל פה?".

החזן הגיע לחצי קדיש שלפני "ברכו" והקבצן ממשיך: "קשש... קקשש...". ממש לא ידעתי מתי לומר אמן. זה עבר כל גבול!

"איש יקר, אולי תפסיק את הקרקוש לרגע?", דמיינתי את השיחה הקשוחה. אבל כאמור, אני ממוצא הולנדי וגם חסיד של ר' שלמה ושל כל העניין הזה של אהבת ישראל. ידעתי שאם אבייש אותו - אצטער על כך.

ואז חלפה בי מחשבה: מה בורא עולם רוצה לשמוע עכשיו יותר? את הקדיש של החזן השקט, או את הקרקוש של יהודי שמבקש צדקה? והבנתי. לפעמים המנגינה של התפילה לא באה מהחזן, אלא דווקא מהקרקוש של מטבעות הצדקה. וואו איזו תפילה הייתה לי! (בלי קדיש ובלי אמנים... חח)

כשאתה עם חזן בגלגל באמצע הכביש,
כשאתה מתייבש בחזן בדואר, או
כשאתה רוצה להתפרץ בכעס על
מישהו... - זכור: "מלאה הארץ קניינך".

איך הגעתי לזה? מורט חסידי קטן:

בכל יום אנחנו אומרים בתפילה: "מלאה הארץ קניינך". הפשט פשוט - הכל שייך לקדוש ברוך הוא. אבל הנתיבות שלום מביא פירוש עמוק ומחיה של המגיד ממזריטש: "קניינך" - אלו הדרכים שלנו לקנות את הקשר עם ה' ולהתקרב אליו, שהארץ מלאה מהן. פעם זה דרך התפילה, פעם בחסד, ופעם בלימוד תורה או בצדקה.

אבל החידוש האמיתי הוא דווקא ברגעים ה'תקועים': כשאתה עם חזן בגלגל באמצע הכביש, כשאתה מתייבש בחזן בדואר, או כשאתה רוצה להתפרץ בכעס על מישהו... - זכור: "מלאה הארץ קניינך". גם עכשיו יש לך איזושהי דרך לקנות קרבת ה'. היא קלה? לא. היא כתובה בספר? לא. אבל היא קיימת ומחכה לך, ועליך לגלותה!

התורה הזאת של המגיד עזרה לי גם בתפילה היומיומית. כל אחד יודע שתפילה זה דבר שוחק, וגם אני לאחרונה - איך לומר - הרגשתי שמשוהו בתפילה נשחק. לא חלילה באמונה או בקשר עם ה', אבל אולי קצת בחיות, באותו תענוג של התפילה שאני שואף אליו. שוב חשבתי: מלאה הארץ קניינך!

כך התחלתי לפתח משהו חדש - קראתי לזה 'התפללות'. זהו שילוב של התבודדות בתוך התפילה.

נהיה לי קצת כבד? אני פשוט עוצר ומתחיל לספר לקב"ה בליבי, בשפה שלי, על מה אני מתפלל עכשיו. למשל, לפני "אשרי יושבי ביתך" השני אני לוחש: ריבונו של עולם, תן לי חשק להגיד את המזמור הזה עכשיו. אמרתי אותו כבר בפסוקי דזמרה, ועכשיו אני עומד לומר שוב, ואגיד גם אחר כך במנחה, אבל אנא, תן לי למצוא בו איזה אור חדש.

כך גם כשאתה מגיע ל"יוצר אור ובורא חושך", למשל, אפשר לעצור ולנתח לעצמך בליבך: עכשיו אני מתאר את היכולת של הבורא להפוך כל חושך לאור. וואו, המילים של הסידור הפוכות לשיחה אישית מלאה חיות ואור.

לסיום, חברים, העולם שלנו, הארציות שסביבנו, מלאה דרכים לגילוי האור שבלב. מוזמנים לגלותם, ולספר לי!

תואר שני במכללה ירושלים

הרשמה לסמסטר ב' בעיצומה!

מלגות מיוחדות למי שאינם זכאים להחזר שכר לימוד ממשרד החינוך

הזדרזו להירשם לקבלת החזר ממשרד החינוך

93% מסיימים את התואר השני מיד בסיום תקופת הלימודים

מסלולים נפרדים לנשים ולגברים

למידה היברידית מותאמת אישית

מובילים במספר הסטודנטים מבין כלל המכללות בארץ!

1+1 תעודות נלוות לתואר: גישור/הוראה מתקנת/תזונה נכונה ועוד

שנה אחת! < יום בשבוע
החזר שכר לימוד לזכאי משרד החינוך

הוראת מתמטיקה/ מדעים

טכנולוגיה מתקדמת ויישומית

+ תעודה בהדרכה לתזונה נכונה

הוראת תושב"ע ומחשבת ישראל

לנשים - ביבליותרפיה

+ תעודה בכלי גישור

גברים - מנהיגות רבנית

+ תעודה רבני קהילות

ניהול וארגון מערכות חינוך

עיצוב זהות וסימולציות בניהול

+ תעודה בהוראה מתקנת

ייעוץ בית ספרי / פרטי / קהילתי

+ תעודת הדרכת הורים טיפולית

*לימודים עד פסח תשפ"ח

ייעוץ חינוכי

הנחות למילואימניקים ונשותיהם • מלגות והנחות

ראש קטן

למה הוא עושה את זה בעצמו?
הוא לא יכול לבקש ממישהו?
יש כל כך הרבה אנשים שהיו שמחים להחליף אותו.
מוזר!

השבוע ב-כ"ד טבת היה יום ההסתלקות של האדמו"ר הזקן שמחזיק ברשימת תארים מכובדת. קבלו מקבץ דוגמית: ב-67 שנות חייו בעולם הזה הוא הספיק להקים את חסידות חב"ד, לכתוב את ספר התניא שהפך לספר יסוד ביהדות, לייצר יצירת פאר בדמות עריכה מחדש של השולחן ערוך כולל דברי הפוסקים שנכתבו עליו בלשון בהירה ומובנת, וזו רשימה חלקית מאוד.

אולי עכשיו תבינו כמה מוזר הסיפור הבא:

שנה אחת באמצע תפילת שחרית ביום הכיפורים אדמו"ר הזקן סימן לחזן לקצר. בסוף התפילה הוא פשט את הטלית והקיטל ויצא מבית הכנסת. אתם יכולים לנחש שאנשים כנראה התקשו להישאר בבית הכנסת ולא לצאת אחריו כדי לראות מה כל כך קרטי ששווה לקצר בשבילו את תפילת היום הקדוש, מה שכנראה גרר שובל של חסידים שרק רצו ללמוד דרך בעבודת ה', שלא לומר הסתקרנו.

אדמו"ר הזקן לא הלך למקווה (יום כיפור), וגם לא ברח ליער כדי לעשות עליית נשמה בלי שאף אחד רואה, הוא הלך לבתים הפשוטים של העיר ונכנס לאחד מהם. בבית הייתה יולדת שהייתה צריכה עזרה, אבל בני הבית הלכו כולם לבית הכנסת והשאירו אותה לבד. האדמו"ר הזקן נכנס פנימה והתחיל לדאוג לכל מה שהיולדת הייתה צריכה כולל הבערת אש ובישול (ביום כיפור!), ורק אחרי שהיא הייתה בסדר הוא יצא.

אם זה לא היה האדמו"ר הזקן היינו שואלים בקול: מה נסגר איתך?

יש כנראה כמה עשרות או מאות אנשים שרק מחכים שתגיד להם משהו. אם הרגשת ברוח הקודש שיש איזו יולדת שצריכה עזרה זה כבר וואו, מרגש ברמות, עכשיו אתה מוזמן לקרוא לאיזה חסיד נרגש וללחוש לו באוזן שצריך ללכת אליה הביתה ולעזור לה. ככה גם היולדת מסודרת וגם אתה ממשיך להתקדש בתפילה, מה שנקרא win win situation.

רגע. בואו נעצור. למה מפריע לנו שאדמו"ר הזקן עשה את זה בעצמו?

נראה לי שברקע יש לנו הנחת מוצא שכדאי לבדוק אותה: אנשים גדולים עושים דברים גדולים. זאת אומרת שאנשים כמו אדמו"ר הזקן עסוקים בלשנות את המציאות, ללכת לאיזו יולדת זניחה בקצה העיירה זה לא בליגה שלהם בכלל. בשביל משימות פשוטות וקטנות שכאלו יש אנשים קטנים שנבראו בדיוק בשביל זה. אתם מבינים? בבית הכנסת של אדמו"ר הזקן היו עוד מלא אנשים שלא שמענו עליהם וכנראה אף אחד לא מכיר אותם, עוד

גרגירי אבק בהיסטוריה. לא יודע מה הם עשו בחיים שלהם, אבל כנראה שלא משהו משמעותי באמת שהיה שווה שנדע עליו. זה סוג הטיפוס שמתאים למשימות זוטות וזניחות כמו בישול ליולדת זניחה ולא חשובה ביום כיפור.

בואו נלך עם המחשבה הזו צעד קדימה.

לאיזה חלק של המפה אנחנו שייכים? לאנשים הגדולים שהעולם עוד ישמע עליהם, כאלה שעושים מלא דברים משמעותיים וחשובים, או לאנשים הקטנים והזניחים שכל הדברים הקטנים שהם עושים בעצם חסרי משמעות?

אם שמתם את עצמכם בקטגוריה השניה, באזור הכלומניקים, זה מסביר כמה דברים.

תסתכלו על התפילות שלנו, על הלימוד שלנו, על השאלה כמה אנחנו עוזרים לחברים ועוד ועוד, ברור שלא שווה להשקיע בכל הדברים הקטנים האלה אם גם ככה אף אחד לא ישים לב שעשינו אותם, אולי אפילו לא ה' יתברך. באסה.

מה היינו עושים אם מישהו היה מסתובב אחרינו, רושם בקפדנות כל מעשה שלנו, ורץ להוציא ספר הדרכות בעבודת ה' על שמנו? אה. ברור. זה כבר סיפור אחר לגמרי. עכשיו שווה להשקיע בתפילות ובלומוד, אנחנו בקטגוריה של האנשים החשובים משני המציאות. מצד שני, אם אנחנו כאלה גדולים אז כדאי שנחפש משהו גדול לעשות, ולא סתם נתפלל, נלמד תורה ונעזור לחברים. לזה קוראים: היגיון.

כל המחשבות הנפלאות האלו מגיעות ישר מבית היוצר של חרטומי מצרים.

משה רבינו מכה את היאור והופך אותו לדם? גם החרטומים עושים את זה. להציף את מצרים בצפרדעים? ברור שהם יכולים, זה גדול, מרשים ובומבסטי.

ואז מגיעה מכת כינים ומשהו לא עובד. החרטומים פשוט לא יודעים לעבוד בקטן.

אבל הם מוסיפים משהו חשוב: "אצבע אלקים היא".

איזו שיחת מוסר של חרטומי מצרים. אפילו הם מבינים שהיחיד שמסוגל להתעסק עם כל הדברים שנראים לנו קטנים זה ה' יתברך, ואם ה' מתעסק איתם מסתבר שהם לא קטנים בכלל.

מהסיפור על אדמו"ר הזקן אפשר ללמוד הרבה דברים חשובים, אבל אם ניקח את הנקודה הזו נצא עם רווח נקי. אנשים גדולים יודעים שאין דבר כזה 'דברים קטנים', וזה מה שהופך אותם לאנשים גדולים.

תיקון. בטח שיש דברים קטנים: תאוות, קטנוניות, מידות לא טובות ועוד כל מיני מושגים שכאלה. אבל אם זה בתחום של עבודת ה', ואני מביין שזה מה שה' רוצה ממני עכשיו, זה אף פעם לא קטן. מסתבר שכל מה שאנחנו צריכים בסך הכל זה...

זכויות מגדלת.

ישיבת דורשי יחודך מקום ללמוד בו, בשמחה ובפנימיות

ישיבה קטנה חסידית ביישוב יצהר, לנערים המבקשים
לגדול בתורה ובעבודת ה' מתוך חיבור פנימי ואמיתי.

לימוד חסידות הנוגע
לחיי היום יום

לימוד תורה בשמחה
מבוקר עד ערב

קשר טוב ובונה
עם הצוות

חבורה שמחה
עם הרבה דיבוק חברים

יום הכרות שלישי ב' שבט

אם אתם מחפשים מקום ללמוד תורה וחסידות
מתוך שמחה וחיבור
ישיבת דורשי יחודך היא המקום בשבילכם

לפרטים והרשמה:

הרב יהושע אנטמן | 052-7560461 | משרד: 058-7701560

"ציקח את שני נערינו אהו"

ידוע הווארט בחסידות, שישני נערינו היינו שני הנערות... לצעירים יש המון התלהבות והמון זריזות.

כתוב שצריך לקחת את "שני נערינו" לכל החיים – גם כשאדם יהיה זקן, לכאורה תשוש, אסור לו לעזוב את שנות הנערות שלו. הוא צריך גם אז לקחת אתו את השנים של הנערות ולהמשיך לעבוד את ה' בזריזות ובהתלהבות.

מתוך דברי הרב יצחק גינזבורג נשיא הישיבה

סדנה למימוש פוטנציאל, אתם מוזמנים

יתברך, אזי מרומזת בינתו באות ה"א, שיש לה רוחב, וגם אורך, המורה על המשכה מלמעלה למטה, להוליד מבינתו והתבוננותו בגדולת ה' אהבה ויראה ותולדותיהן במוחו ומעלמות לבו, ואחר כך - בבחינת התגלות לבו.

ומזה נמשכה עבודה האמיתית בעסק התורה והמצות, בקול ודבור או מעשה, הן אותיות וא"ו ה"א וכו'.

האדם, מסביר לנו בעל התניא בקטע שהוא 'סדנה למימוש פוטנציאל', הוא כמו אותיות הוי"ה.

האות ה' הראשונה היא עצם הנפש האלוקית. היא כל מה שיכול וראוי לו לצאת מהכוח אל הפועל. הוא ה"מאן דנפח" שבנו. החלק אלוקה ממש. והחלק הזה הוא כמובן אינסופי, בלי גבול ובלי קצה. פוטנציאל אדיר ולהחיות כל העולמות.

אבל ה'י' שבנו, הנקודה הזו שבה הכל גנוז, היא עדיין נעלמת. היא עדיין בגדר סוד. אין לה איך לצאת אל העולם.

האות ה' מורכבת מקו אורכי וקו רוחבי. הרוחב הוא ההשתדלות שלנו להבין, להעמיק, להרחיב את ההבנה בגדולתו יתברך. האורך הוא המשכה מלמעלה למטה. למשוך את ההבנות הללו מהגובה עד אלינו. שההבנה על גדולת ה' תהפוך אצלנו בלב להרגשות של אהבה ויראה. האות ה'י' שבנו היא בעצם היכולת לעשות כלי למה שגנוז ונעלם. להאמין שיש לנו יכולת לפגוש בו, להשתדל ולהתאמץ להכיר את הקשר אל מה שלמעלה ממנו. לחפש ולבקש אחר הגובה גם בדעת וגם בלב. בקלות אפשר להשאיר את הפוטנציאל גנוז ונסתר, אבל אנחנו מבקשים שהוא יחייה אותנו. כל פעם עוד.

ככל שנצליח להרחיב ולהעמיק, יהיה יותר אור שיכול לעבור דרכנו. ככל שנצליח להפוך את הפוטנציאל להבנות והרגשות, יותר מתוך עצמנו יוכל להופיע בעולם. יותר מתוך עצמיותנו יאיר ויתגלה.

הכל אפשרי

אבל זה לא יכול להישאר שם, אומר לנו בעל התניא. החלק האחרון הוא להפוך את כל הטוב הזה ל"קול ודיבור או מעשה". לשנס מותניים, ולעשות מעשים. הדרך לממש את הפוטנציאל היא להתאים את המעשים להרגשות שמתאימות להבנות, שמתאימות אל מה שמעבר ואינסופי. כל פעם עוד קצת. אבל את מלוא הפוטנציאל לא נוכל לממש אולי לעולם. עד מאה ועשרים ומעבר אפשר לעלות ולהתעלות. ילכו מחיל אל חיל. הולך ואור.

אנחנו מביטים בחיים שלנו, ויכולים להתבונן על דרך העבודה הזו כמו איזה צופן לעבודה. בכל תחום. ברמה הפנימית - הכל אפשרי. יש בנו חלק אלוקה שאין לו גבול ומידה, ומתוך זה צריך להבין ולהרגיש. הדעת והלב שלנו צריכים להיות במקום הנכון, ואחר כך לרדת למעשים שנובעים מהעולם הפנימי.

אז איך ממשים פוטנציאל? מניחים יד אוהבת ומנסים לשמוע - מה לא עובד? אולי ברמת האמונה אנחנו חלשים, שוכחים שהכל אפשרי? ואולי הדעת שלנו לא במקום הנכון וההרגשות מבלבלות? אולי צריך להבין יותר? ואולי שכחנו להוריד למעשה?

וככה, מעט מעט, לאט לאט, האור מאיר, יש יותר ויותר מקום בעולם, וזוכים לצאת ולהוציא מהעלם אל הגילוי. הולך ואור, עד נכון היום. (לע"ג גבריאל אברהם בן רחל)

מי מאיתנו זוכר את המורים, אומרים בחצי פרצוף מתפעל וחצי מתאכזב: יש לילד פוטנציאל לא ממומש. חבל, הוא יכול כל כך הרבה. באמת חבל. מוכר?

הסאב-טקסט שנמצא מתחת למשפט הזה, הוא אכזבה. יש כאן שבר, יש כאן הופעה לא שלימה. התחושה שעולה מהמשפט הזה היא ייאוש. אין דרך לתת לכוחות לצאת. אין איך לילד הזה להופיע את מה שיש בו. רוב מי ששמעתי שאמרו עליו שיש לו פוטנציאל לא ממומש, זה היה מתוך מבט מאוכזב, צקצוקי לשון, וייאוש קל. אבל כמה מאיתנו מכירים את המבט הזה תוך כדי עיניים נוצצות? יש לך פוטנציאל לא ממומש!

ומה אם נסתכל עלינו כפוטנציאל לא ממומש תמיד? או בלשון הפוכה, אינסוף פוטנציאל שרק הולך ומתממש במהלך החיים?

בעל התניא מסביר לנו (אגרת התשובה, ד) שכמו שהדיבור הפיזי שיוצא מהפה, כולל הבל הפה וחיתוך הדיבור, המקור שלו הוא באמת במחשבת הלב, כך ממש האדם:

וְכָבֵד מִמֶּשׁ עַל דְּרָךְ מִשָּׁל, הַמְבַדֵּיל הַבְּדִלּוֹת לְאֵין קֵץ, בְּנִשְׁמַת הָאָדָם, שֶׁהִיא בְּחִינַת נֶפֶשׁ הָאֱלֹקִית - דְּמַתְּכִיחַ נֶפֶחַ, יֵשׁ בָּהּ בְּחִינַת שִׁכְל הַנְּעִלִים, הַמְרוֹמָז בְּאוֹת יו"ד, שְׂבִכְחוֹ לְצֵאת אֶל הַגִּילּוּי, לְהַבִּין וּלְהַשְׁפִּיל בְּאַמְתוֹ יִתְבָּרַךְ וּבְגִדּוּלְתוֹ וְכוּ', כָּל חֵד וְחֵד לְפָנֵים שִׁיעוּרָא דִּילֵיהּ, לְפִי רוּחַב שִׁכְלוֹ וּבִינְתוֹ.

וְכַפִּי אֲשֶׁר מְעַמִּיק שִׁכְלוֹ וּמְרַחֵב דַּעְתוֹ וּבִינְתוֹ לְהַתְּבֹנֵן בְּגִדּוּלְתוֹ

השבוע במעיינותיך

ערבים פתוחים לקהל הרחב

בית מדרש ירושלמי	שיעור • רננה שפירא לחיות את החלום • תהילה קץ מדרשת מעיינותיך ירושלים שני 19:00
בית מדרש בכפר	מבט מבפנים-סדרה • הרב אמחיה אבן ישראל שיעור תניא • מתילדה חיות מדרשת מעיינותיך כפר חב"ד שלישי 19:30
שיעור תניא	שיעור תניא • הרב אמחיה אבן ישראל מדרשת מעיינותיך 51 יפו ירושלים רביעי 20:30
נביעה בית מדרש לנערות	"פירותיך מתוקים" • הרב זאביק הראל התוועדות ליל שישי • תהילה קץ מדרשת מעיינותיך ירושלים חמישי 17:00

ימים פתוחים
לקראת תשפ"ז
לפרטים והרשמה ← 054-9210131

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי השמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

חורף תם

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

מייבשי כביסה, תנורי חימום, רדיאטורים, מפזרי חום

מזגנים

ELECTRA TADIRAN
TORNADO FAMILY ELCO

החל מ-
₪699

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

החל מ-
₪599

התחייבות
למחיר הזול ביותר!!

מייבשי כביסה

Miele SAMSUNG LG SIEMENS
BOSCH Whirlpool
Blomberg Midea ZANUSSI

DeLonghi

שמיכת פוך חזיית מותנה בשווי 299 ש"ח

8 צלעות
TRD-40820
₪599

10 צלעות
TRD-41025
₪729

12 צלעות
TRRS1225
₪699

רדיאטור RADIAS דלונגי
בטיחותי לחדרי ילדים
7 שנות אחריות

אלקטרה
רדיאטור שמן
מוגן דיגיטלי
אלקטרה
9 צלעות
HD9113W-L9QL
₪299

פאנל דיגיטלי טאץ' | כולל הפילה מרוחק Wi-Fi | ע"י

Gold Line

רדיאטור
9 צלעות
ALT-2009
במקום 229
₪199

אלקטרה
מקרן חום עומד
שלט רחוק
PSG20RY
₪399

אלקטרה
תנור חימום
דקורטיבי
אלגנטי
₪349

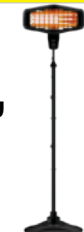
אלקטרה
קמין חימום
דקורטיבי
חשמלי
₪249

Gold Line
פטריית חימום
חשמלית
3000W
כולל ניסוי
מוגן מים
מתנה

אלקטרה
מקרן חום
עם סטנד טלסקופי
אלקטרה
T03-Q22AD
₪199

Homex
מזגנית חימום
עם שלט רחוק
ואפליקציה
2000W
₪199

אלקטרה
תנור חימום
קוורץ
גופי 4
חימום
עיצוב עם
אפקט אחר
₪189

אלקטרה
תנור חימום
קוורץ
גוף מתכת
לניידות
₪139

₪444

SENSOR
מקרן חום תלייה
3000W
₪179

SENSOR
קמין חימום
מעוצב
חשמלי
1500W
SE-15C
₪99

SENSOR
קונוקטור
2000W
₪79

Gold Line
מפזר חום
לאמבטיה
עוצמתי
2200W
₪77

SENSOR
תנור חימום
לאמבטיה
₪49

SENSOR
מפזר חום
עומד/שוכב
2000W
₪39

SENSOR
תנור
חימום
קוורץ
SE-06S
₪29

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-14:30 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30 בתוקף עד-18.1.26 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות | התחייבות למחיר הזול ביותר כנגד כל הצעת מחיר רשמית על אותו הדגם ובאותם תנאים | אין כפל הנחות ומבצעים | התמונות להמחשה בלבד

יהושע מילר

מחשבות לפרשת השבוע

מתורת הבעש"ט

לפתח שפה חדשה

האדם הפרטי ובין ה', וכולם מתייחסים לציור, או לתחינה, של דוד המלך משלמה בנו לקראת סוף ימיו, "דע את אלוקי אביך". מה בדיוק מבקש דוד משלמה?

כיוון ראשון שמביא הבעש"ט הוא שאי אפשר. המוח הסופי של האדם הנברא לא מסוגל ללפף את מחושיו גם לא סביב קצה קצהו של הבורא האינסופי. ה' אינו 'כמונו רק יותר גדול', הוא לא ישות עצומה עם הרבה כוחות. הוא משהו אחר לגמרי. אי אפשר להניח אותו כחלק משום משוואה שמותאמת למערכת ההיגיון של אדם. זה לא אמור להוביל לייאוש, אלא לפליאה. הקריאה לדעת את ה' כשאי אפשר לדעת מולידה תסכול רק אם האדם חושב שהוא אמור להבין את האינסוף. אבל אם האדם יודע שהוא מתהלך בעולם שנברא על ידי האינסוף ולכן מאחורי כל חפץ ואדם יש אינסוף, הוא יוכל להתהלך את האלוקים בתוך העולם שברא ובקריאה בתורה שהעניק לנו, יחד איתו ובהגדרה בלי להבין אותו באמת, עטוף באינסוף, מונע מתדהמה ובמסע אינסופי של גילוי. כיוון שני מבוסס על המשמעות הכפולה של ידיעה כהכרה וגם כאינטימיות. "אין דורשין בעריות בשלושה", ולא כאן הבמה להרחיב על ההקבלה בין הקשר עם ה' וקשר אינטימי.

כיוון שלישי, והוא הכיוון שעולה בקנה אחד עם דברי הזוהר למעלה, הוא שידיעת ה' זאת הידיעה שכל האירועים שפוקדים כל אדם - כולם מזומנים באופן מדויק מאת ה'. זאת עבודת הפנמה מרכזית בעולם הקבלה והחסידות - להתבונן בעולם, בבני אדם ובמאורעות אישיים, ולהאמין באמונה שלמה שכל אלה מדויקים ומכוונים על ידי קורא הדורות. זאת דרישה כללית, וגבוהה. הדרישה הכללית היא שלא משנה מה האדם עובר, הוא יכול להתהלך בעולם באמונה שלמה ואחידה. ככל שהאדם יעבוד על העמקת האמונה בליבו, בעיצוב הקול הפנימי שלו, יותר ויותר חלקים מחייו יוארו באור אחיד של אמונה רכה וכללית.

החיים כשיחה מתמשכת

ככל שנפתח את הקשב הזה - התפיסה של המציאות כרצף של גילויים שונים של ה' כלפינו - כל מעשינו יוכלו להיות רצף של גילויים שונים שלנו כלפיו. כך נגלה עוד ועוד סוגים של גילוי, עד למצב שעל כל פסיעה ופסיעה נוכל לשמוע אמירה אלוקית חדשה, או שאנחנו נבטא עוד צד בנו כלפי ה', והחיים שלנו יהיו שיחה מתמשכת.

זה שער לתורת הפנימיות, כי חלק מעניינה של תורת הסוד הוא לסייע לנו לבנות שפה. שפה שתעזור לנו לזהות או לנסח ביטויים שונים של ה' כלפינו, או שלנו כלפיו. להכיר מה בדיוק מבטא כל צד בקשר במהלך חגים, או בזמן מצווה, או במהלך שגרה. ככל שהשפה עשירה יותר, רמת המודעות שלנו לניואנסים הרבים שיש בקשר שלנו עולה, וכמות העבודות בינינו ובין ה' מתרבה ומתפרטת. מצוות ה'ידיעה' הזאת יכולה לחול רק על בשר ודם, שחי בעולם עם פירוד ופירוט, שיכול לחול מנעד אינסופי של גילויי ה', ולדעת שכל המגוון הזה כולו מגיע מבורא אחד שמבקש קשר איתן ומשוכלל עם בראיו.

לשונות הגאולה האחרות - והוצאתי, והצלתי, וגאלתי, ולקחתי - הן פעולות שה' עושה, וממילא הן לא מעבירות את עם ישראל תהליך גאולה פנימי. ה' יעשה הכל, אבל מה שנדרש מהאדם בתהליך הגאולה הוא ה"ידיעה" כי אני ה', חוויית המציאות כרצף גילויים אלוקיים.

וְלִקְחָתִי אֶתְכֶם לִי לְעָם וְהִיִּיתִי לְכֶם לֵאלֹהִים וַיְדַעְתֶּם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מִתַּחַת סְבָלוֹת מִצְרַיִם

הופה. לשון שישיית של גאולה.

ידוע לנו שיש בנאום מלא התקווה של משה רבינו ארבע לשונות של גאולה. אולי גם חמישית - "והבאתי". אבל יש לשון נוספת שמופיעה בפירושו (והיא דווקא מתייחסת לפעולה של עם ישראל), שהיא לכאורה התכלית של מהלך הגאולה ואולי אף של בריאת העולם - "וידעתם כי אני ה' אלוהיכם...". בראשית הנאום ה' מציין שהוא לא נודע בשמו הוי"ה, אבל אחרי מהלך של ארבע לשונות עם ישראל כבר יידע. מה טיבו של השלב הזה, שהוא התכלית? מה מוטל על עם ישראל פשוט... לדעת?

הזוהר הקדוש כאן (רעיא מהימנא, וארא דף כה) צולל לעומק. הידיעה הזאת היא מפתח תודעתי להמשך מהלך הגאולה, ולעיצוב אופן ההסתכלות של יהודי על כל מה שקורה כאן בעולם:

(מתורגם לעברית): "וידעתם כי אני ה' אלקיכם וגו'".

מְצוּה זו רֵאשׁוֹנָה מְכַל הַמְצוּוֹת הַפְּתִיחָה הַקְּמֵאִית לְכָל הַמְצוּוֹת] - לְדַעַת אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּכָל־מָה זֶה בְּכָל־? לְדַעַת שֵׁשׁ שְׁלִיט עֲלֵיוֹן שֶׁהוּא רְבוֹן הָעוֹלָם, וּבְרָא אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת, שְׁמַיִם וָאָרֶץ וְכָל חַיִּוְתֵיהֶם. וְהוּא בְּכָל־וְסוּף הַכֹּל - בְּפִרְט, לְדַעַת אוֹתוֹ בְּפִרְט... כְּשֵׁי צֵאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם לֹא הָיוּ מְפִירִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כִּי־נֶשְׂבַּא מִשָּׁה אֲלֵיהֶם, לְמַד אוֹתָם מְצוּה רֵאשׁוֹנָה זו, שְׁכַתוֹב "וידעתם כי אני ה' אלקיכם המוציא אתכם וגו'". וְאֶלְמָלָא מְצוּה זו, לֹא הָיוּ יִשְׂרָאֵל מְאֲמִינִים בְּכָל אוֹתָם נְסִיִּים וּגְבוּרוֹת שְׁעִשָׂה לָהֶם בְּמִצְרַיִם. כִּי־נֶשְׂבַּא מְצוּה זו בְּדִרְךְ כָּל־ל, נֶעֱשׂוּ לָהֶם נְסִיִּים וּגְבוּרוֹת.

הזוהר מבהיר שהקריאה של ה' לעם ישראל "וידעתם כי אני ה'..." היא הזמנה להפנמה כללית שה' הוא שברא את כל המערכות שמפעילות את המציאות, ושכל המצוות שתופענה בתורה, כמו גם כל האירועים שיפקדו את עם ישראל עד עולם, הכל מתרחש במסגרת התודעתית הזאת: אנחנו מתהלכים בעולם שה' ברא. כל מצווה היא הזמנה לעם ישראל לפנות מתוך המציאות כלפי הבורא. כל אירוע שיבוא אינו אלא תקשורת ישירה של הבורא כלפי העם. לכן הקריאה הזאת היא מעין פתיחה למערכת היחסים החדשה בין ה' ועם ישראל, כאשר המציאות עומדת בתוך ככלי תקשורת.

האינסוף שמאחורי הכל

הבעל שם טוב הקדוש, עם הזוהר המובא כמוצא, מבסס את הצעדים במסע התודעה הזה:

[אחרי ציטוט הזוהר הנ"ל]: ... ששמעתי ממורי ענין מה שאמר הכתוב (דברי הימים א כח, ט) "דע את אלקי אביך וכו'"; כי מי אשר בשמים ובארץ אשר ידע אותו אפס קצוה, הגם ששמעתי ממורי פעם אחד בקיצור כי דע הוא לשון יחוד כמו (בפ' בראשית) "והאדם ידע את חוה אשתו", אמנם כעת שמעתי ממנו כי תכלית הידיעה שידע שכל מאורעותיו בפרט וכל העולם בכלל, הכל ממנו ית"ש ודפח"ח:

יש כאן שלושה ציטוטים מהבעל שם טוב הקדוש ("שמעתי ממורי"). כל אחד מהם מורה על אופן אחר של יצירת זיקה בין

 האדקטרה
שבת

בר מים אלקטרה
שבת למהדרין
מים חמים וקרים לכל השבת

מיחסני חשמל

 ***5018**

עד גמר המלאי בסניפים ובאתר לפחות 30 יחידות למכירה

לשבור את כבלי העוני, בדעת

מה הקשר בין שיפוצניק למטפל זוגי? קשור מאוד < איך יוצאים ממצָרִים מחשבתיים ויוצרים שפה של תודעת שפע? > והאם כשהלקוחות הופכים לקולגות זה לא פוגע בפרנסה? < נפתלי פומברג ודוד הס, יהודים שמסתכלים על עסקים מהזווית האמונית ועל אמונה מהזווית העסקית, משתפים בסיפור החילוץ שלהם מהתבניות המגבילות, ומעניקים טיפים יישומיים לחיים שיש בהם שמיים

יעל בנימין

נפתלי פומברג, כיום ביצהר, הוא איש שיווק העוסק בהפקות וקמפיינים מסוגים שונים, במקביל לניהול קהילת הלימוד הדיגיטלית של 'נהר דעה' להפצת תורת ברסלב. אבל הדרך לשם ידעה עליות, מורדות ובירורים נוקבים סביב נושאי השפע, השליחות ועבודת ה'. דוד הס מהיישוב עדי עד הוא שיפוצניק לפרנסתו ומטפל זוגי בשעות הפנאי, ובאופן מפתיע מצליח לשלב בין התחומים. גם הוא עבר בירור מול נושא הכסף והשפע בחיים, ובמהלך המסע האישי שלו הבין עד כמה ריבונו של עולם מדבר איתנו דרך המספרים בחשבון הבנק.

לא רוצה להיות שלימזל!

"הסיפור שלי התחיל כשהתחלתי להתקרב לרבי נחמן", פותח נפתלי. "מאוד רציתי להיות קשור אליו ולהיות חלק מקהילת ברסלב, ולא מצאתי את מקומי בעולם. בשנים הראשונות לנישואיני הייתי חסיד של רבי נחמן, וזה

הבנתי שהעובדה שאין לאדם פרנסה לא הופכת אותו לצדיק או מיוחד, זה בסך הכל הופך אותו לאדם שהחליט להיות 'שלימזל', ולכן אם אני רוצה גם להפיץ את תורת ר' נחמן וגם לפרנס את המשפחה שלי, אני צריך לעקור את הטעות הזו מהשורש".

כל הרודף אחר השפע...

אם תפגשו את דוד הס באירוע חברתי כלשהו ותחליפו איתו כמה מילים, תנחשו מן הסתם שהוא שייך לעולמות החינוך או הטיפול. תחום השיפוצים כנראה לא יהיה ברירת המחדל הראשונה. "אני לא שיפוצניק קלאסי בכלל", הוא מודה, "הדמות הסטנדרטית של עובד כפיים מחוספס, שחי אולי בהישרדות. אבל אני חושב שהשילוב הזה מאוד מתאים לדור שלנו, ואני פוגש עוד ועוד אנשים שנעים כמוני בין עולמות".

גם לדוד היה מסע של בירור מול היחס להצלחה כלכלית. "בתחילת דרכי העסקית, כשמאוד רציתי לפרוץ ולהצליח, הלכתי להמון מנטורים שהבטיחו לי שאכפיל, אשלש וארבע את העסק, אבל בפועל הכל היה ממש תקוע. באותה שנה, חוץ מזה שהוצאתי הרבה כסף על מנטורים, הוצאתי גם 70,000 שקל על סעיף הרכבים בעסק שלי. קניתי רכב ב-40,000 שקל, אחרי כמה חודשים הלכו לו הגיר והמנוע. תיקנתי את המנוע, ואיך שנגמרה האחריות הלך המנוע בפעם השנייה. הרגשתי שזה סוג של סימן משמיים.

"הייתי במקום שמאוד מחפש את השפע, וכשהסכמתי להפסיק לרוץ אחריו ולשמוח במקום שבו ה' שם אותי, מתוך אמונה

נראה לי נכון". "באותה תקופה היה לי סוג של משפיע שלמדתי איתו ליקוטי מוהר"ן - הרב אהרן אליהו פירר מביתר. יום אחד למדנו את תורה ז' בחלק ב', בה רבי נחמן אומר שכל אדם חייב לשלב מלכות ותוקף בחיים כדי למשוך פרנסה לאנשים התלויים בו. הוא אומר שאסור להיות 'שלימזל', כלומר: אדם עם 'מזל רע', שהחיים לא מאירים לו פנים. באותו רגע הרגשתי שקיבלתי 'בוקס בבטן'. פתאום הבנתי שלהיות מסכן ומקבל זה לא רצון ה', כי ה' רוצה שכל אחד מאיתנו יתפוס את השליחות שלו בשתי ידיים ויעשה אותה בתוקף ובחיות. "לקחתי את הנושא הזה לעבודה פנימית. במשך חודשים רבים הייתי מתבודד רק על זה: 'ריבוננו של עולם, זכה אותי לא להיות שלימזל, להיות עם מלכות, עם בחירה, עם השפעה על אשתי והילדים שלי, ועל כל מי שצריך לקבל ממני את השליחות שלי'. כולנו מלאים אמונות מגבילות על עצמנו, על השליחות והייעוד שלנו, על כסף ועל החיים בכלל", מסביר נפתלי את עצמו של פעם בשפה של היום, "והרבה פעמים אנחנו מלבישים את האמונות המגבילות האלה על עבודת ה', וזו טעות.

כלל, בתפיסה שהייתה לי אז, חוץ מהשקעה מתבקשת בתורה והתבודדות, גם זלזול מסוים בכל מה שקשור לפרנסה. המצב הכלכלי שלנו כמובן היה בהתאם, וכחלק מהמנטליות הפכתי להיות סוג של 'ברסלבר הבעטלער', כלומר הקבצן, שעוסק בהפצה והתבודדות, בלי יותר מידי מחשבה על פרנסה".

"היום אני מבין כמה זה לא בריא לנפש", הוא אומר בפרספקטיבה של כמה שנות ניסיון אינטנסיביות, "כמו גם לזוגיות, לחינוך ילדים ולכל היבט בחיים. אבל בהסתכלות המוטעית שהייתה לי על תורת רבי נחמן באותם ימים, זה היה

בעקבות המייל עם הכותרת שקשה להישאר אדישים מולה. "אז הבנתי את הכוח שיש לי בכתיבה שיווקית, והתחלתי להשתמש בו להרחבת ההפצה. משם התחלתי להתגלגל לעולמות השיווק, ולמדתי איך להקים קהילת לומדים אינטרנטית, לקדם פרסום ממומן בפייסבוק ולהפיק כנסי מכירות עם כל הידע הנדרש לניהול נכון".

כשהאור בעיניים כבה

הדרך של נפתלי לעולם העסקי והשילוב בינה לבין עבודת ה', לא הייתה פשוטה וחלקה. "בתקופה שפגשתי את המנטור הראשון שלימד אותי את השיטה, הייתי מלמד של כיתה א' בתלמוד תורה ביצהר, אבל הבנתי שהשליחות שלי במקום אחר. לקחתי את כל הכסף שהיה לי, פרסתי עשרה צ'קים של 5,000 שקל כל אחד, בלי לדעת בכלל מאיפה אכסה את ההוצאה הזו, רק עם אמונה גדולה בקב"ה ובשליחות שלי". נפתלי יצא לדרך שדורשת הרבה חינוך עם העולם הזה - העולם העסקי והדיגיטלי - כשבראשו מחשבה אחת: "המטרה שלי היא להפיץ את תורת רבי נחמן. באותו רגע לא חשבתי לשנייה על רווח ועושר, ובטח לא חשבתי שאני הולך לפתוח קריירה ענקית ומשנת חיים לאלפי אנשים סביב הפצת תורה ברשת. "במהלך המסע הזה, שנמשך כמה שנים, היו לי תקופות ארוכות של חושך, שבהן הלכתי לקיצוניות השניה ונכנסתי יותר מדי חזק לקטע של העסק. הפכתי להיות מעין מנטור עסקי, שאנשים באים ומתדפקים על דלתו כדי לבקש עזרה בהקמת העסק שלהם, ולאט לאט מצאתי את עצמי מתרחק מעבודת ה'. זו הייתה תקופה לא קלה, והרגשתי שאני צריך להחליט אם אני פה או שם. יום אחד" הוא מספר על האירוע הקטן שדחף אותו לשינוי, "הלכתי ברחוב באמצע היישוב, וחבר פנה אליי ואמר לי: 'נפתלי, האור בעיניים שלך כבה'. אמרתי לעצמי: 'וואו, אם האור בעיניים שלי כבה, משהו פה לא בכיוון', והבנתי שאני צריך שינוי.

"באותה תקופה, הרגשתי שאני לא מוצא מי שיבין, יכוון וידייק אותי, עד שמצאתי מזור נפשי בכתיבי הרבי מלובביץ', שהיום אני רואה בו ממש דמות משמעותית בחיי. לקחתי ממנו המון הנהגות ודרכים של חיבור בין גשמיות ורוחניות באופן של 'לכתחילה'. אין לי ספק", הוא אומר, "הרבי החזיר אותי חזרה לעבודת ה', וגם להפצה בצורה חזקה. התחלתי לגלות מחדש את אותם רעיונות גם בתורת רבי נחמן, ובעצם אפשר להגיד שהרבי החזיר אותי להיות חסיד ברסלב...". מסכם נפתלי בחיור.

הבנתי שאני משקיע
המון אנרגיה בלהיות
חכם, לנסות לנהל
ולשלוט ולפצח
סודות שיאפשרו לי
להרוויח כסף בלי
לעבוד, אבל אני רק
יוצר לעצמי כאב
ראש, ובסופו של
דבר ה' שם לי מראה,
דרך הגוף, שפשוט
הכריחה אותי לעצור

שהכל לטובה, קרה משהו מדהים. שמת לי לב שדווקא כשרדפתי אחרי השפע, ירד לי החשק לעסק, חשבתי אפילו לשנות מקצוע וללכת למקום אחר. וברגע שהחלטתי ללכת על זה בפשטות, לעבוד כדי לסגור את החודש, ליהנות, להתפרנס ולשחרר את הציפיות מהשפע המטורף, פתאום נהייתה לי הרבה יותר ברכה בהכנסות, בפחות אנרגיה, וגם הרבה יותר חשק לעסק עצמו. הבנתי שכשאתה רודף אחרי השפע, הוא בורח ממך, וכשאתה מקבל את המציאות כמו שהיא, הוא דווקא מגיע אליך".

מדבר מתנה

הרצון להשקיע בשליחות הביא את משפחת פומברג לעבור לירושלים, כדי להפעיל שם מרכז של סדנאות ולימוד. "מצאנו את עצמנו, משפחה עם שישה ילדים, עם שכירות של ששת אלפים שקל בחודש. אשתי תהילה עשתה משפחתון לילדים בבית, אני הייתי מדרך בישיבה ומלמד בתלמוד תורה, ולא הצלחנו להחזיק את הפעילות. זה גרם לנו לתסכול גדול. מצד אחד הרגשנו שיש לנו ביד בשורה ענקית, ומצד שני אין לנו כלים להוציא אותה לפועל. התייעצתי עם הרב גד ונקרט מבת עין שאמר לי: 'נפתלי, אתה צריך למסור את הנפש על ההפצה, לא משנה באיזה כלי ובאיזו צורה זה יהיה, אבל אסור לעשות את זה בצורה של חובות'. כך התחלנו את מסע החיפוש והבירור שלנו: איך להפיץ את תורת רבי נחמן בצורה נכונה ובריאה". במהלך אותה תקופה גילה נפתלי שהוא ניחן בכישרון שלא ידע על קיומו, ורק בהמשך חייו הבין שהוא נקרא 'כתיבה שיווקית'. "כשהייתי מדרך בישיבה בירושלים, קידמתי כנס ענק על חינוך ילדים על פי רבי נחמן שהיה לי מאוד חשוב, והוא היה אמור להתקיים ביום חמישי בערב. לתדהמתי גיליתי שקבעו לנו טיול במדבר, בימים שלישי עד חמישי, מה שאומר שלא אספיק לארגן ולפרסם אותו כמו שצריך. ככה זה כשמצד אחד החזון והאור שלך נמצאים בפעילות מסוימת", הוא מסביר את הקונפליקט המצער, "אבל כדי להתפרנס אתה צריך לעבוד במקום אחר.

"בצר לי ניגשתי למחשב ושלחתי מייל לכל העוקבים שלי עם הכותרת: 'הצילו, נתקעתי במדבר!' ובתוכן המייל כתבתי: 'שלום חברים, נתקעתי במדבר בטיול של שלושה ימים. יש אירוע מאוד חזק, אני מבקש: א' שתבואו, ג' כל מי שיוכל להכין איזה מרק או כיבוד שיביא, וכל מי שיוכל להביא כסף להחזקת השיעור שיבוא".

נפתלי נחת לתוך האירוע היישר מהאטובוס של הטיול השנתי כשהוא עייף ומזיע, ונדהם ממה שראו עיניו: עשרות רבות של אנשים מכל הארץ התלחבו, הגיעו, ואף הפיצו את השמועה על קיום הכנס בין חברים. הכל היה

מעסק חכם לעסק תם

ישאלו הקוראים: מה שונה ומה משותף בין המקום המבולבל בו הייתם בתחילת הדרך לבין המקום האמוני שלכם כיום?

"אני חושב שהשאלה הזו נוגעת במתח שבין השתדלות לאמונה, וזה מפגיש אותי אישית עם המעשה מחכם ותם של ר' נחמן", אומר דוד. "באופן פשוט אני מאוד מזדהה עם התם, אבל אני הרבה פעמים נופל לצד של החכם", הוא מודה באשמה. "התם בתחילת הסיפור נראה כמי שצועד לשום מקום. הוא מתפרנס מגרושים, והחכם לעומתו לומד דברים בשניות ונהיה מוכשר מאוד. זה נשמע מאוד מפתה, אבל בהמשך הסיפור הכול מתהפך: החכם השקיע הרבה אנרגיה ברכישת ידע ושליטה, וברגע האמת כל השליטה שהוא השיג מתהפכת עליו ומכניסה אותו לתוך לופים שהוא לא יכול לצאת מהם, והתם, כשמגיע הרגע שהוא צריך לעלות לגדולה, זה קורה לו בטבעיות לגמרי, דווקא בגלל התמימות שלו".

"אני ממש ראיית את זה גם בעסק שלי", הוא עובר לפן האישי. "בהתחלה הייתי כמו החכם, שילמתי עשרות אלפי שקלים למנטורים עסקיים עם הבטחות של 'לכנות מכונה עסקית משומנת שתעבוד בשבילך ותוכל לשבת על שפת הים ולאכול קקטוס'. במבט לאחור אני יכול לומר שמבחינתי זה היה ניסיון שליטה שניסיתי לאחוז בו, במקום להיות בתמימות ולהבין שכל השפע הוא של ה'".

דוד לא היה מופתע כשבשיאה של אותה תקופה אינטנסיבית הוא פתאום חלה ב'מונו', מחלה שמתבטאת בעייפות וחולשה גדולים ואינה מאפשרת לעבוד כרגיל. "הרגשתי שה' אומר לי: 'תרים ידיים, אתה לא בכיוון'. הבנתי שאני משקיע המון אנרגיה בלהיות חכם, לנסות לנהל ולשלוט ולפצח סודות שיאפשרו לי להרוויח

כסף בלי לעבוד, אבל אני רק יוצר לעצמי כאב ראש, ובסופו של דבר ה' שם לי מראה, דרך הגוף, שפשוט הכריחה אותי לעצור. הבנתי שאני צריך להקשיב פנימה, להבין מה נכון לי ברגע הזה, ולדעת שאני באמת רק צינור להמשכה של שפע. מאותו רגע התחלתי לראות הרבה יותר ברכה. גם העבודה נהייתה רגועה, גם הלקוחות נעשו מרוצים יותר, וגם נשאר לי יותר כסף בכיס".

"אני מאוד אוהב את השאלה הזאת", עונה נפתלי בכנות, "כי אני חושב שבשני המצבים - אז והיום - נשארתי אותו נפתלי: רוצה, כוסף, חולם, מפיץ את האור של רבנו, נופל,

כואב, נשבר - הכול ממש אותו דבר. ההבדל הוא שכאשר אין לך כסף, אתה לא מביא את זה לידי ביטוי בעולם המעשה; וכשיש לך, אתה מצליח להביא את מה שאתה רוצה בצורה חזקה ועוצמתית. אני מרגיש היום הרבה יותר רגוע ונינוח, וכבר לא פועל מתוך הישרדות, אלא מתוך מוחין דגדלות והשפעה. אם אחרד, ההבדל הגדול הוא שאם בתחילת דרכי, בהקמת 'נהר דעה', הייתי כל הזמן מחפש מי יעזור, יתרום וייתן, היום ההסתכלות שלי אחרת לגמרי. היום אני מחפש איפה אני יכול לתת. זה הבדל שמים וארץ".

"היום אני מבין שכסף הוא מפתח לעשייה", הוא

ישיבה

גדלים יחד בעוז ובהדר

קטנה

„הלימוד בישיבה ברמה גבוהה מתוך דיבוק חברים. החברה מגובשים ויש אווירה חברתית טובה מאוד. ללמוד תורה בישיבה, זה הדבר שבונה אותי. רק מחכה לחזור כל פעם לישיבה”
(בוגר מחזור א')

**רוצה לגדול בתורה?
רוצה מקום עם יחס אישי
ואווירה משפחתית?
רוצה להתמלא
בעוצמות ובשאיפות גדולות?
מקומך איתנו
בחדרה!**

”אין ספק שהתלמידים בישיבה בחדרה יצליחו בלימודם, ירוו את הוריהם נחת ויגדילו תורה ויאדירו”
מו"ר הרב יעקב אריאל שליט"א

הצטרפו אלינו לשנת תשפ"ז!
לפרטים והרשמה: 052-4045295 | מייל: yhadarhai@gmail.com

ישיבת "עוז והדר" בחדרה
מונה כ- 70 תלמידים. בדרך לפתיחת המחזור השישי!

הישיבה הוקמה ע"י ישיבת דרך חיים בשעלבים, בשיתוף מרכז יב"ע

רמה גבוהה בלימוד בהעמקה ובהיקף

משמעת עצמית

שמחת חיים וגיבוש חברתי

בגרות בשנה אחת

ממנו. קיבלתי על עצמי להמשיך להתבודד עוד תקופה ארוכה, בכל יום, גם כשהכול בסדר, וללמוד להיות בקשר עם ה' מתוך שפע."

"יש תקופות בהן אתה צריך להיות בכניעה וחוסר אונים", הוא מעלה עוד נקודה, "לפתוח את הידיים ולחכות לשפע, ויש תקופות שאתה צינור. אני משתדל תמיד להיות בתודעת שפע, שמבחינתי זה אומר שאין סודות מקצועיים ואין מתחרים, כולם קולגות."

"היה שלב בחיים שכמעט כל מה שידעתי הוצאתי בסרטונים שמלמדים איך לתקן דברים בבית בצורה פשוטה. הרבה אנשים שאלו אותי: 'למה אתה עושה את זה? אתה מגלה את כל סודות המקצוע, ואז אתה מוזיל את השירות שלך. למשל, כשאתה מסביר בסרטון איך אתה מתקן ניאגרה בשתיים וחצי דקות, כי זה משהו פשוט שכל אחד יכול לעשות, איך אתה יכול אחר כך לקחת על זה כמה מאות שקלים? אנשים לא יקראו לך, ומי שיקרא לך לא ירצה לשלם, כי הוא ידע שזו פעולה מאוד פשוטה...'. עניתי לאותם אנשים שאני לא מאמין בזה, כי אני מאמין בשפע. ובאמת מה שקרה היה בדיוק הפוך: גם הרבה יותר אנשים פנו אליי ורצו לקבל את השירות שלי, וגם הסכימו לשלם הרבה יותר כסף כי הם הבינו שאני מומחה בתחום."

"תאוות ממון היא כשאדם רוצה עוד ועוד כסף לשם כסף, לשם מספרים בחשבון", מסביר נפתלי. "בעולם המערבי מסתכלים על תודעת שפע בתור משהו שאני רוצה שיהיה לי. אני רוצה שיהיה לי כסף, בית גדול, טיולים בחו"ל ורכב יוקרתי. זה מקום מאוד ילדותי ומסכן של רצון לקבל כל הזמן, כמו ילד שרוצה עוד ועוד צעצועים. אדם שנמצא במקום הזה מראה שהוא זו מהתכלית, ממקום של רצון להשפיע טוב."

"פרנסה בכבוד, לעומת זאת", הוא שם את האצבע על הנקודה המבדילה, "זו החובה הבסיסית של אדם להביא פרנסה לאלו שתלויים בו. הרבה פעמים הפרנסה היא זו שמראה לך אם אתה בכיוון הנכון. אני אוהב להגיד שהשתדלות זה מלשון לשדל כביכול את הקב"ה... כשאני עושה השתדלות במקום נכון, אני משדל את הקב"ה ומעורר בו חשק לתת לי כסף. מעבר לזה, פרנסה בכבוד עוזרת לנו לראות שאנחנו בכיוון הנכון של השפעה על העולם, שמביא אלינו גם את ההכנסה הנכונה. וכמובן כמו כל תחום בחיים, גם כאן יש 'רצוא ושוב' - עליות וירידות. לא תמיד אנחנו במקום הכי מדויק."

למה לא היית אתה?

כולנו גדלנו על סיפורי צדיקים שמייחסים ערך רב להסתפקות במועט ולהתעלות מעל הגשמיות. הקונפליקטים שבין חומר לרוח כנראה לא פוסחים על אף אחד, אבל מסתבר שיש מרחב די גדול להסתכל על הסוגייה הזו, וזה ממש בסדר שלא כל עבודה רוחנית מתאימה לכל אחד.

"כשאני שומע סיפורי צדיקים על עניותו של רבי זושא, למשל, או על כל מיני פת

הייתי חייב לקרוע מתוכי אמונות מגבילות מאוד חזקות נגד כסף והצלחה. רק כשבניתי גשרים בתוכי, בין נפתלי הברסלבר, הכוסף והחולם, לבין נפתלי המשפיע, המפיץ והמפרנס - הצלחתי באמת לפעול

השפע זה ממנו. הרתחתי מים לקפה ועמדתי לצאת להתבודדות, ופתאום חשבתי שוב ואמרתי לעצמי: 'איזה דביל אתה, לא חישבת את מה שיהיה לך בחשבון! חישבתי את מה שיהיה לך להיכנס ומה שהולך לצאת, אבל לא את מה שכבר יש. נכנסתי שוב לחשבון ונשמתי לרווחה. הכל בסדר, לא חסרים לי 40 אלף ש"ח. עברתי לענייניי ושכחתי מההתבודדות."

"אחרי שתי דקות, פתאום הכתה בי הבנה חזקה. אמרתי לעצמי: 'רגע, רצית לדבר עם ה', להיפגש איתו. הרגשתי אותו כל כך קרוב אליך כשהרגשתי את החוסר, וברגע שהעניינים הסתדרו אז פתאום אתה כאילו אומר 'תודה

ריבוננו של עולם, אני מסתדר בלעדך...'. באותו רגע לקחתי את כוס הקפה ורצתי להתבודד באריכות. אמרתי לעצמי שלא יכול להיות שה' צריך לייצר לי חוסר בשביל שאני אבוא לדבר איתו, ושם יש שפע והכול בסדר אני כביכול שוכח

מרחיב קצת את היריעה, "אבל כשיצאתי לדרך הייתי חייב לקרוע מתוכי אמונות מגבילות מאוד חזקות נגד כסף והצלחה. זו הייתה עבודה לא קלה, שגרמה לי לא פעם ליפול ממש למשכב מרוב קונפליקט פנימי. רק כשבניתי גשרים בתוכי, בין נפתלי הברסלבר, הכוסף והחולם, לבין נפתלי המשפיע, המפיץ והמפרנס - הצלחתי באמת לפעול. כשלא הייתה הלימה וסנכרון בין שני המקומות האלה בנפש שלי, נתקלתי שוב ושוב במעצורים פנימיים שגרמו לי פשוט להיתקע."

להיות מיכל ענק או צינור קטן?

כמי שנעים על ציר החיפוש והבירור שבין רוחניות לגשמיות, מעניין אותי לשמוע מה כל אחד מהם חושב על ההבדל בין תאוות ממון, שרבי נחמן מלמד לתעב אותה, לבין תודעת שפע יהודית.

דוד טוען שהשאלה העיקרית כאן היא לא למה אתה צריך את הכסף, אלא למה אתה קם בבוקר. "עני, או עני בדעת, קם כדי לקבל, עשיר קם כדי לתת. ניתן דוגמה מעולם השיפוצים: אם נסתכל על מיכל ענק של 10 קוב, לעומת צינור קטן של 16 מ"מ. כמה מים כל אחד מהם יכול להכיל? הכלי הענק, שנועד כדי לקבל, יכול להכיל כמובן 10 קוב. במבט ראשון נראה שזה הרבה יותר מהצינור הקטן. הצינור, לעומת זאת, אם נמלא אותו במים הוא יכיל אולי ליטר, אבל אם הוא כאן כדי להזרים מים הלאה, יכולים לזרום בו במהלך חייו מיליוני קוב. זה בעיניי ההבדל בין תודעה של קבלה לתודעה של נתינה. כשאתה מעביר את השפע הלאה, הכלי שלך הוא אינסופי."

"כסף הוא לפני הכל עניין של תודעה, לא של מספר", הוא מוסיף, "ואני יכול להגיד שהרבה פעמים הוא גם ממש צינור החיבור שלי עם ה', כמו מצפן שעוזר לי להתברר."

"יום אחד ישבתי לחשב הכנסות ועשיתי איזו טעות", הוא מספר על אירוע שממחיש את הנקודה. "כתוצאה מהחישוב המוטעה, הנחתי שחסרים לי 40 אלף שקל כדי לסגור את החודש. באותו רגע אמרתי לעצמי שאלך להתבודד ולדבר על זה עם ה', כי בסוף כל

פינר מהפכני ללישת בצק מצות

באיכות גבוהה תוצרת 'שוהם' ללישת בצק ידנית עבור מצות שמורות

- מתאים למאפיות וחבורות
- תפעול קל ללא מאמץ
- חיסכון בזמן הלישה להידור המצווה

דיוק מדיה

058-7014226 | 03-6797600
www.shoham-machinery.com

מה שאתה צריך כבר קיים. הקב"ה נותן הכל, ואנחנו כמו ילדים שמשחקים בלגו ועושים כל מיני השתדלויות. כשאני מסתכל על העסק שלי כעל משחק, זה הרבה יותר קל וכיף לי", הוא משתף. "אני מבין שזה פשוט משחק של אנשים גדולים שקונים ומוכרים אחד מהשני, אבל התוצאה כבר נבראה, וההישענות על ריבוננו של עולם זה הפתח הכי גדול להצלחה, כמוכן יחד עם עשייה עסקית נכונה".

הפסיכולוגיה של השיפוצים

כמו נפתלי, גם דוד מכיר את משימת 'נשיאת הפכים', ואפילו מרגיש שהוא חי בסוג של פיצול אישיות - בין היותו שיפוצניק לבין החיבור לעולמות הנפש. "נטע, אשתי, היא מטפלת זוגית, ובמשך השנים עברו אצלנו הרבה זוגות. מצאתי את עצמי לומד מהצד גישור משפחתי ואחרי כמה שנים גם ייעוץ זוגי. בפועל, כרגע התחום הזה הוא לגמרי מהצד, למרות שבמהות הוא בהחלט חלק ממני". אבל מסתבר שגם עולמות שונים מאוד יכולים להתחבר, והיכולות הטיפוליות יכולות לבוא לידי ביטוי משמעותי גם באתרי בניה. "פעם נכנסתי לשיפוץ אצל משפחה שהתמודדה עם הרבה קשיים סביב השיפוץ",

פעולות קטנות פה בעולם, אבל מצד האמת לא משם מגיע השפע. צריך לזכור את זה", הוא אומר באופן חד משמעי, "כי זה בעיניי המפתח הראשון להצלחה כספית".

"דבר נוסף ולא פחות חשוב", הוא מוסיף, "זה אמונה גדולה בקב"ה, בביטחון מוחלט. ביטחון, כמו שאומר 'חובת הלבבות', זה להרגיש בכל האיברים שבסופו של דבר כל

"יצאתי למהלך השיווקי על כל מה שהיה כלול בו, השקעתי הרבה אבל לא הצלחתי. אמנם הרבה אנשים התלהבו ופנו, אבל לא התלהבו מספיק כדי לקנות את המוצר שמכרתי באותה תקופה, וראיתי איך החודש הולך ונגמר בלי שהגעתי להיקף מכירות מספק. "כמה ימים לפני סוף החודש, פנתה אליי אישה שהחליטה לעזוב את העבודה שלה ולפתוח קליניקה. היא חיפשה בפייסבוק מישהו שיעזור לה בשיווק והגיעה אליי. נתתי לה ייעוץ, ולא האמנתי שהיא תסגור בצורה כל כך מהירה, אבל ממש בעשירי לחודש היא החליטה שהיא יוצאת למהלך עסקי ענק, ושהיא רוצה שאני אעשה לה את כל השיווק. היא שילמה לי לא פחות ולא יותר מ-40,000 שקל!

"עכשיו תשמעו טוב. כשהתחלתי את העבודה איתה, גיליתי דבר שהוא לא נתפס בשכל: אותה אישה היא קרובת משפחה מדרגה ראשונה של מי שנתתי לו את הצדקה! ראיתי בזה לגמרי את יד ה'. הרגשתי שהקב"ה אמר לי: 'לא משנה כמה השתדלות ומאמץ אתה עושה וכמה אתה מומחה בשיווק, בסוף את הפרנסה אני מביא'. ראיתי בעיניים שכשדאם נותן מעשר, ה' נותן לו פי עשר. ממש הרגשתי איזושהי דרישת שלום מלמעלה, שהזכירה לי שבסוף לא אני מפרנס אלא הקב"ה. אנחנו אמנם עושים כמה

קורסי ארט טראינינג

כלים מעשיים לטיפול עצמי ולמטפלים - מתחילים ומנוסים

קורס 2

איפול והתמודדות עם אראומה

להבין את מקורות הכאב ולהפוך אותן למנוע של צמיחה

- * מבנה הנפש לפי קבלה וחסידות ותהליך היווצרות הטראומה.
- * זיהוי חסימות, פחדים ותגובות רגשיות לא מוסברות.
- * כלים מעשיים לטיפול עצמי ולעבודה טיפולית עמוקה.
- * 9 שיעורים מוקלטים - חוויה מרחיבת נפש.

קורס 1

הקב"ה והזוגיות

לגלות ולטפל בשרשי הבעיות הזוגיות

- * ניתוח מדויק של הדינמיקה הזוגית דרך תורת הקבלה והחסידות.
- * כלים לזהות את המקור של כל מריבה וריחוק.
- * שפה חדשה לתקשורת זוגית מחברת ומרפאת.
- * 9 שיעורים מוקלטים, בהירים ומעמיקים.

אורגמטה ופראסי:

hanna.tipul@gmail.com

עלות כל קורס: 990 ש"ח

דמיונוב
הנשיב רחוק מן שבטאי

המכון לדמיון-נובע מזמין אתכם

לסמינר הזורף למטפלים ולמטפלות

שלושה ימים של פריצת תקרות זכוכית פנימיות ומקצועיות

ראשון - יד' שבט / 1.2	שני - טו' שבט / 2.2	שלישי - טז' שבט / 3.2
דמיון נובע ולא מודרך	פתיחת חסמים בנפש	להטמיע את הבחירה במציאות
היכרות עם השיטה, ויצד הדמיון כאשר הוא טבע מניע לרבידים עמוקים, ומייצר תנועה חדשה בנפש.	זיהוי קולות פנימיים ופתיחת מבוזות - סתומים לחדוש כוח החיים.	עיבוד והבנת הדימויים ושפתם ליוזי ויישום מנשי בחיי היום יום.
הדמיון - שפת התנסות	לחשוף את התשובות שבפנים	לשלב את השיטה בקליניקה
נלמד - איך לעמוד את שפתה של הנפש, שפת הדימויים - תקשורת ישירה עם מנשי הנפש ליצירת שנייה מנשי.	איך לחשוף פתרונות ותשובות מתוך נביעה פנימית כדי ליצור פריצת דרך בטיפול וריפוי בחיים.	תרגול מלא המשנה בקליניקה שיח חספלים.

הסמינר יתקיים בבית הארחה רמות שפירא

מספר המקומות מוגבל, הבטיחו את השתתפותכם.
לפרטים והרשמה: 058-5099663 | 02-5099660

שירים אָאָרְג הרב יהושע אודברג

כיצד אלוקים מבקש ממשע לצוות את בני ישראל לשחרר את עצמם ממצרים?

מי החזיק עוד בעבדים חוץ מהמצרים?

מדוע בטרם ניגשים משה ואהרן לפרעה מתוארת שושלת השבטים?

במי תלוי השחרור מהשעבוד?

מבט אל מערכת היחסים הפנים-ישראלית בגלות מצרים

מי ישחרר ראשון?

פרעה המושעבד

מִכָּר הוּא לְאִמָּה

מִבֵּין צִפְרָנְיוֹ

רוֹצִים הֵם לְצַאת כָּכָר זְמַן מָה

אֲךָ מִהוּ הַ' וַיִּצְוֶם אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

מִבְּקֶשׁ הוּא שְׁבַעֲצָמָם יִצְאוּ מִמִּצְרַיִם
מִה בְּכוֹחוֹ שֶׁל אָדָם שְׁבוּ הַשְּׁלִיט מְזֻלָּזֵל
וְהוּא כָּכָר נִרְדָּף לֹא יוֹם וְלֹא יוֹמִים?

הַדְּרוֹר הָרִאשׁוֹן הַנִּדְרָשׁ לְהַנְתֵּן

מִפְּנֵה הוּא כְּלָפֵי הַעֲבָרִים

שֶׁחֲזִיקוּ כְּעֲבָדִים דּוֹקָא אֶת אֲחֵיהֶם

וְהֵם הָיוּ לָהֶם מִמֶּשׁ כְּמוֹ שְׁלִיטִים

לְכֵן, בְּטָרֵם יִגְיעוּ הָאֲחִים

לְפָדוֹת אֶת עַמְּם מִיַּד זֶה הָאֲדוֹן

יִבְקְשׁוּ לְבַטֵּל הַשְּׁלִיטָה מִקְרֵב הַשְּׁבָטִים

אֲחֵר כֶּךָ בְּטָבַע, יַעֲשֶׂה זֹאת גַּם הַמֶּלֶךְ

מִרְצוֹן

הוא מספר. "הם לא היו מרוצים ממתקין הדלתות, מהנגר ומהמתקין של הגג, והיו מאוד מתוסכלים. כשהגעתי אליהם באחד הבקרים הם אמרו לי: 'בוא דוד, שב, אנחנו רוצים לדבר איתך'. הם שיתפו אותי בתסכולים שקשורים לעבודה שלי, וגם בכאלה שקשורים לבעלי מקצוע אחרים. ישבתי איתם בנחת והקשבתי להם, סיפרתי להם הרבה סיפורים על שיפוצים אחרים, ואמרתם שזה מאוד טבעי מה שהם מרגישים וכולם מרגישים ככה. בכללי, שיפוץ שקורה בתוך הבית במשך חודש או חודש וחצי זה דבר מאוד לא קל - אם זה להיות שבוע בלי דלתות או בלי מטבח, או סתם אוכדן הפרטיות. הרבה פעמים יש גם הבדל גדול בין איך שאנשים חלמו שהשיפוץ ייראה לבין איך שהוא נראה בפועל... בסוף השיחה האישה אמרה לי: 'החזרת לנו את האוויר', ומאז הם התחילו לקרוא לי 'הפסיכולוג שלנו'. הרגשתי במהלך השיפוץ שהרבה פעמים המשימה שלי היא קודם לשבת ולהרגיע אותם שהכול יהיה בסדר בסוף.

"נהייתי מהתפקיד הזה", הוא אומר בסיפוק, "אם הם היו עושים שיפוץ עם מישהו שלא היה יודע להיות קשוב לכאב שלהם, זה היה יכול לפרק אותם. אבל כשאתה מקשיב, מתווכח ומסביר - פתאום הכול נרגע. זו באמת הייתה תחושת שליחות.

"לכל העובדים הקבועים שעברו דרכי במשך השנים, אני מנחיל את הנקודה הזאת שהעיקר זה התינוך. לא מספיק שאתה עושה את העבודה כמו שצריך, צריך כל הזמן לתקשר עם בעלי הבית, להסביר מה עשית ולמה ולשמוע איך הם מרגישים. אני משתדל לקחת את העובדים שלי כל כמה חודשים לבית קפה", הוא מפתיע, "לשאול כל אחד מה שלומי, איך הוא מרגיש בעבודה ואיך הוא מרגיש באופן כללי. מי שמכיר את עולם הבנייה יודע שזה משהו מאוד לא אופייני. התחום הקולינרי שם מסתכם בדרך כלל בטונה, חומום וקופסאות שימורים, ופחות בישיבה בבית קפה עם הבוס לצורך דיבור על התחושות, אבל לי כמעט כל דבר חשוב, כמו שחשובה לי התקשורת בין העובדים ללקוחות, וגם בינם לבין עצמם."

"בתחילת דרכי העסקית הייתי מוציא מסעות לאומן, בליווי אמנים", מבקש נפתלי לסיים את הראיון בסיפור מחזק על מידת הבטחון. "באחת הפעמים שתכננתי נסיעה כזו, עשיתי מאמץ גדול אבל לא מצאתי אף אמן שרצה להצטרף. הבנתי שאני לא עומד להוציא את הנסיעה הבאה, שבאותה שעה המשמעות הייתה לא להמשיך את העסק. בתחושת כישלון צורב התחלתי לעבוד במשרד שיווק כדי להתפרנס, ומבחינתי זו הייתה תקופת שפל גדולה.

"הטיסה שעבדתי עליה תוכננה לצאת לדרכה בראש חודש אדר", הוא נזכר. "באופן בלתי מתוכנן שהפתיע את כולנו, באזור תחילת שבט של אותה שנה התחילה הקורונה, ובראש חודש אדר השמים נסגרו ולא היה ניתן יותר לטוס. הבנתי בבת אחת שהקב"ה הציל אותי בכך שלא מצאתי אמן אורה, ולא ארגנתי טיסה לעשרות אנשים עם התחייבויות כספיות. בעיניי, זו הגישה שאנחנו צריכים לפתח לאורך כל המסע שלנו בעסק", הוא מסביר את המסקנה שלו מהאירוע. "כל כישלון זה מינוף, כל נפילה זו למידה, כל לקוח שלא סוגר איתך מכשיר את השטח ללקוח הטוב הבא. הגישה החיובית הזו", הוא מוסיף, "להגיד שכל מה שעושה ה' זה לטובה, זו גישה קריטית להצלחה בעסק". ■

התותים של חסלט כבר כאן

בשורה מיוחדת לשומרי הכשרות - יש תותים נקיים ומוכנים לאכילה.

בסיור לאנשי תקשורת מהמגזר הדתי והחרדי, ביום חמישי האחרון הושק ליין חדש של תותים של חברת חסלט, תותים באיכות גבוהה מאד, גדלים בעוף עזה, בכשרות מהודרת של הרבנות מהדרין ירושלים, הרב אפרתי, בעלז' ושארית ישראל.

חסלט מגדלת את התותים בשיטה ייחודית בהדליה בגובה, בחממות סגורות וללא מגע עם הקרקע, החברה מקפידה על רמת מחירים אחידה ועל גידול בעבודה עברית.

שיווק התותים של חסלט החל לפני שלשה שבועות וכעת נתן להשיג תותים של חסלט ברשתות שיווק ובחנויות המובחרות.

אוריאל זוננשיין סמנכ"ל השיווק של החברה: "מתרגשים ושמחים להביא לשוק מוצר איכותי וייחודי, גם נקי מחרקים וגם נקי מכל שארית חומרי הדברה, בעבר לא נתן היה להשיג תותי ישראלי, טרי ונקי, אנו עובדים קשה מאד לספק את הביקוש הגדול בכל רחבי הארץ"

מי שמחכה לאהבה שאין בה אינטרס – מחכה לאהבה שלא מתחילה

הצורך, התלות והפחד, כחומרי הגלם שמהם נבנית זוגיות בוגרת

בבית ואיך האינטרס שלכם התמלא פעם. ככל שהאינטרס חזק יותר – כך הציפיות גדולות יותר ויכולת ההכלה יורדת. מי שמצפה מאוד, מתקשה יותר להכיל. יעקב, אתה מצפה לשקט וזרימה ומתקשה להכיל סערה; הלל, את מצפה לעומק ולעוצמה אבל מתקשה להכיל גבולות.”

”אז איך מכילים?” שאל יעקב. “הכלה לא נולדת מתענוג אלא מרצון, סבלנות והיכולת להישאר גם כשלא נעים. כשאנחנו מפתחים יכולת הכלה ויכולת לעבוד עם האינטרס בצורה מתוקנת, אז אנחנו יכולים לגעת בעתיד ובשאיפות של הקשר. כשהאינטרס לא מתוקן כל אחד בונה חלום לבד – ”אני אעשה”, ”אני אגשים”, ”הגשמה עצמית”... נוצרים עולמות נפרדים.

כשהאינטרס הופך להיות אינטרס משותף של הקשר הזוגי והוא האינטרס העיקרי, הוא הופך להיות מבורר, ואז נוצר עתיד משותף ואפשר גם סוף סוף להפסיק להילחם על העבר.”

”העבר?” שאל יעקב. “כשהאינטרס לא מבורר אז גם העבר לא מבורר וכל המטענים הקשים משתלטים על המרחב, ואז אפשר לשמוע משפטים כמו: ”דיברנו על זה כבר כל כך הרבה פעמים”, ”אתה לא באמת שומע אותי”, ”זה תמיד אותו דבר” – והם אלו שמנהלים את הקשר.”

החדר נרגע, ומשהו במאבק שלהם שקע. ”זוגיות לא מתחילה מתיקון אלא מתחילה מהודאה בצורך, בלי להלקות את עצמך עליו או להילחם בו”, סיכמתי.

”אז זה בסדר שאני צריכה אותו?” שאלה הלל בשקט.

”לא רק שזה בסדר, זה בלתי נמנע. זוגיות מתוקנת לא מוחקת אינטרסים אלא מעלה אותם מממד של הישרדות לממדים של חזון והתמסרות.

מי שמחכה לאהבה שאין בה אינטרס – מחכה לאהבה שלא מתחילה. אבל מי שמעז להיכנס לקשר עם אינטרס מודע, מדובר ומסופל, מגלה שבתוך הקליפה הזו, לאט לאט, גדל פרי.”

כל הפרטים שוונו למחן שמירת הפרטיות

לא תהיה המשכיות. הקליפה קודמת לפרוי וזו לא טעות אלא סדר הבריאה.”

יעקב שתק לרגע, כאילו מחפש מוצא מהתחושה הזו.

”אז איך אפשר להעלים את האינטרס הזה?” שאל יעקב.

”הבעיה רק מתחילה כשחושבים שצריך שהאינטרס יעלם, כי הוא לא יעלם, הוא צריך להתברר ולהיתקן. אז בואו נתחיל קודם לברר מה כל אחד מכם באמת מחפש כאן?” שאלתי.

”אני מרגיש שאני מאוד לבד, לא מבחוח, מבפנים. אני צריך מישהי שתהיה איתי, יציבה, שלא תלטל אותי יותר מדי”, ענה יעקב.

”זו בדידות נפוצה מאוד אצל גברים, בדידות עצמית. כזו שלא זקוקה למילים אלא למחויבות, לגבולות ברורים, נאמנות ופשטות.”

”אני מרגישה תחושה שאם יעקב לא יהיה, אני פשוט אתפרק”, אמרה הלל.

”ואז את באה אליי בכל מיני דרישות ומנסה להנדס אותי ולהפוך אותי למישהו אחר”, הגיב יעקב בכעס.

”הלל, האינטרס שלך זה לא משהו שבחרת בו אלא מנגנון הישרדות עמוק, כי האינטרס שלך הוא פחד קיומי והוא מייצר מצד אחד אהבה חזקה מאוד של התמסרות, תלות ודרישה לנוכחות, ומייצר כמובן תגובה מתבקשת של כעס, ביקורת ואמביוולנטיות בקשר”, המשכתי.

”האינטרס לא רק יושב בלב של כל אחד אלא חודר לכל המרחב של הקשר ומשפיע על הציפיות. כל הציפיות שלכם מהקשר נולדות מהתענוג, מהדמיון.”

”איזה דמיון?” שאלה הלל.

”לא דמיון מנותק, אלא זיכרון רגשי עמוק. דמיונות של איך שראיתם אהבה

”אנחנו מאוד רוצים להתחתן, אבל כל פעם שאנחנו מתקרבים – משהו עוצר אותנו”, פתח יעקב מתנצל.

”אני מתבייש להגיד את זה, אבל אני מרגיש שהיא רוצה להיות איתי כי אני מסודר כלכלית ויש לי בית. אני לא בטוח שאם לא הייתי ככה היא הייתה מסכימה להתחתן איתי...” הוסיף יעקב.

”זה ממש מעצבן אותי מה שהוא אומר, שאני פה בגלל הכסף. זה לא סוד שחשוב להיות מסודרים כלכלית ולא להיות במלחמת הישרדות. אני יכולה להגיד באותה מידה שהוא בוחר אותי בגלל שאני נראית טוב, מרשימה ונחשבת, וברור שלא אראה ככה כל החיים...” אמרה הלל.

באותו הרגע היה ברור לי שהם לא מדברים רק על עצמם, אלא נוגעים בנקודה שקטה וכואבת שמלווה הרבה זוגות לפני החתונה. זו נקודה עדינה מאוד אצל זוגות שלא התחתנו ועוד יש להם אידיאל חזק של אהבה, ומתקשים לפגוש את ממד האינטרס. הם מצפים לקשר טהור ונקי שעומד בפני עצמו, ואז הם מגלים פתאום שבתוך הרצון להתחתן מסתתרת שאלה הרבה יותר מביכה: מה אני מקבל מהקשר הזה?

”אני רואה איך המילה הזו כבר מעוררת התנגדות, כאילו מאיימת להרוס את כל מה שחשבנו שאהבה אמורה להיות, ובכל זאת, בואו נתחיל דווקא מהאמת הפשוטה. זוגיות לא מתחילה מאהבה מתוקנת אלא מתחילה מאינטרס. תמיד!!!”

הרגשתי איך הם התכווצו, כי המילה אינטרס נשמעת כל כך קרה, אגואיסטית ואפילו מנוגדת לקדושה.

”על פי חוכמת הקבלה, לא מדובר בעולמות רחוקים אלא בדיוק על מה שקורה ביניכם ממש עכשיו. העולם שלנו נברא מעולם התווה – עולם של אורות גדולים וכלים מועטים, רצונות עוצמתיים בלי יכולת הכלה, ובגללם נוצר שבר.

גם זוגיות מתחילה כך, רצון חזק לא להיות לבד, להיות שייך, להרגיש נבחרת... אבל הכלים, יכולת ההכלה, הסבלנות והיכולת האמיתית לראות את האחר עדיין לא באמת בנויים. אם לא היה אינטרס – לא הייתה התחלה. כמו שללא היצר הגופני

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ היוואטסאפ של חנה דיין

אלו יהודי היה יודע מהזזימהזו התפלה...

העגלה נסעה עם הטלית והתפילין, הרגל נשארה תלויה באוויר < הבקשה שלפני הפטירה נענתה בבקשה חשובה לא פחות > ענווה זה טוב, רק תיזהר לא להחריב את בית המקדש

כעבור זמן קצר הם חזרו אליו. הכיצד? הגוי בעל העגלה עצר ברחוב אחר והציע את מרכולתו ליהודי אחד שעבר שם. הלה הבחין בטלית והתפילין שעל העגלה ושיער שהם אינם שייכים לבעליה... הוא לקח אותם איתו וניסה לאתר את בעליהם, עד שנמצא המאבד המאושר. את הסיפור המיוחד הזה סיפר הרבי הרי"צ לחתנו הרבי מליובאוויטש, שתיעד אותו במחברת ה'רשימות' המפורסמת שלו.

הסיפור הזה מובא גם במקורות אחרים ובנוסחאות אחרות, שם מפליגים בגודל כוח העיון שהיה לר' בנימין, והיכולת המופלאה שלו לעמוד משך זמן כה רב בריכוז עצום שכזה. אבל הרבי כותב במחברתו שכשהרבי הרי"צ סיפר זאת, סיים ואמר: "תא חזי [בוא וראה] עד היכן כוחה של יראת שמים" - למרות שהיה שקוע במחשבתו, עד שלא הרגיש שהעגלה עליה נשען נסעה לה והוא לגמרי לא שם לב היכן הוא עומד ומה קורה איתו, בכל זאת "זמנה של תפילה הרגיש, וזה עוררו מהתעמקותו".

ודאי אתם מכירים את דברי הגמרא האומרת שתפילות שחרית ומנחה נתקנו כנגד קרבנות התמיד - תמיד של שחר ותמיד של בין הערביים. קרבנות אלו הוקרבו בזמן בית המקדש "תמידים כסדרם" כפשוטו, אבל מאז חרב הבית אנחנו מקיימים "ונשלמה פרים שפתינו" באמצעות התפילות שחרית ומנחה, וכך גם תפילת ערבית שנתקנה כנגד איברים ופרים שנשרפו באש המזבח במשך הלילה.

בפרשת הקרבנות מביא רש"י מדברי המדרש את הרקע לסמיכות פרשת הקרבנות לבקשת משה רבנו לפני פטירתו מהקב"ה למנות לו ממלא מקום, "פקוד ה' אלוקי הרוחות לכל בשר איש על העדה".

ר' בנימין קלצקר היה מגדולי החסידים של אדמו"ר הזקן. לפרנסתו עסק במסחר עצים, אבל כשלעצמו היה תלמיד חכם ומעמיק מאוד. כידוע, בבית המדרש של אדמו"ר הזקן היו שלוש קבוצות שהתחלקו ל'חדרים' - חדר א', חדר ב', חדר ג', כאשר תנאי הקבלה לחדרים אלו היו מחמירים מאוד, ואפשר לנסות לדמיין איזה תלמידי חכמים הסתובבו שם. לענייננו, ר' בנימין היה מתלמידי חדר א', ומסופר שכוח הריכוז שלו היה מופלא. למשל, הוא היה יכול לעסוק במשך כמה שעות רק בהתבוננות והפנמה - אחרי הלימוד עצמו - בתוכן מאמרי החסידות ששמע מרבו.

פעם אחת הוא יצא מבית הכנסת לאחר התפילה, כשנרתיק הטלית והתפילין תחת ידו, וצעד ליד השוק המקומי. פתאום הוא נזכר בנושא מסוים בחסידות שהעסיק אותו, והוא רצה לחשוב עליו. הוא הניח את הטלית והתפילין על עגלה רתומה לסוס שעמדה סמוך אליו, הציב רגל אחת על ציר הגלגל של העגלה ורגל אחת נותרה על הקרקע, וכך נעמד בצד הרחוב ונכנס לריכוז עמוק. הדקות חלפו והפכו לשעות. כבר הגיעה שעת בין הערביים, השוק עמד להיסגר, ור' בנימין עדיין נטוע על מקומו באותה תנוחה ראשונית...

בעל העגלה, גוי מקומי, סיים את ענייניו בשוק, עלה על עגלתו ויצא לדרכו, בלי לשים לב לתכולת העגלה ולמי שנשען עליה, כשר' בנימין נשאר עם הרגל באוויר... כעבור זמן הוריד את הרגל לקרקע והמשיך לחשוב בריכוז רב, כשהוא לא שם לב שהעגלה הלכה לה יחד עם הטלית ותפילין שלו - כך עד שהשמש עמדה לשקוע, ופתאום התעורר ר' בנימין ממחשבותיו והזדרז ללכת להתפלל מנחה... בטח אתם דואגים, מה היה בסוף עם הטלית והתפילין? ובכן,

וכך מצוטטת שם התשובה שקיבל: "אמר לו הקב"ה, עד שאתה מצונוני על בני - צווה את בני עלי". כלומר, אתה מבקש שאני אחשוב עליהם, אבל אני מבקש ממך לדאוג לכך שהם יחשבו עלי ויקריבו לי קרבנות מדי יום.

אתם מבינים את זה? לכוונתו זה ממש תמוה: הרי משה רבנו ביקש דבר כללי ביותר - כיוון שימיו קרבים, הוא מבקש שיתמנה מנהיג נאמן לעם ישראל אחריו, **כיוון שאחרת יישארו כצאן שאין להם רועה, אז למה העניין של הקרבנות דחוף עכשיו? וכי ניתן להשוות בין ערך הקרבנות התמידיים, יום אחר יום, לערכה של בקשת משה רבנו?**

רש"י בדבריו הוסיף וציטט משל מתוך המדרש: "משל לבת מלך שהיתה נפטרת מן העולם, והיתה מפקדת לבעלה על בניה וכו'". כלומר, היא רצתה להעביר לבעלה מסר על הדרך הנכונה בהנהגת גידול הילדים, אבל מה ענה לה בעלה? לפני שאת אומרת לי מה וכיצד לעשות ולדאוג להם, דברי איתם והדריכי אותם כיצד עליהם להתנהג כלפיי.

זה לכאורה מדרש יפה, אבל צריך להבין במה הוא קשור לדברים בעומק העניין.

פעם אחת, כשהרבי ז"ע עסק בהתוועדות בדברי רש"י אלו, הוא אמר שאם נדייק במילות המשל **נראה ש"בת מלך" הכוונה בנמשל כלפי משה רבנו, ו"בעלה" זהו הקב"ה.** אבל על הקב"ה לא כתוב במשל שהוא "מלך" אלא סתם "בעלה". למה? לכאורה היה מתאים לכתוב "בעלה המלך" וכדומה, ולמה נכתב סתם בעל? אלא מסתבר שכונת המשל שאכן היא התחנה עם בעלה שהוא לאו דווקא מלך.

בואו נחשוב על זה: כשמדברים על מלך, בוודאי יש לו מדינה, עבדים ומשרתים, ויש לו גם ילדים. אם הילדים מתנהגים כראוי ומתגוררים סמוך אליו, 'מה טוב ומה נעים'. ואם הילדים חיים מחוץ למדינת אביהם המלך, הוא נאלץ להסתייע במשרתים ועבדים. אבל אם הבעל אינו מלך, אין לו משרתים ועבדים אלא רק בנים.

אם כן, במילים אחרות, יוצא מדברי המדרש כך: יש מדרגה של קשר בין יהודים עם הקב"ה, שאינה יותר מקשר של אב וילדים. לא מדובר במלך עם ילדים, אלא אב עם ילדיו, והוא צריך את הילדים שלו שיעזרו לו. אמנם משה רבנו, בתור "בת מלך", יש לו די תוקף כדי לבקש מהקב"ה שצריך למנות איש על העדה להנהיגם, אבל הקב"ה נמצא כנגדו במצב של 'בעל' ולא 'בעל-מלך', כי מדובר כאן בקשר האלוקי המיוחד של אב עם בנו.

אם כן, בשעה שיהודי מקריב כביכול קרבן, על ידי שמתפלל תפילת שחרית או מנחה, זהו ביטוי לקשר בין בן לאביו, ולכן הקב"ה - שכעת אינו מלך כביכול - צריך את הקרבנות והתפילות שלו. ואמרו חז"ל שהקב"ה מתאוה לתפילתם של ישראל, וכמו שכתוב "את קרבני לחמיי" - **כשם שהלחם זהו דבר המוכרח לבריאות החיים והוא מה שמקשר ומחבר**

בין הנשמה לגוף, כך גם הקרבנות מחברים את הנוכחות של הקב"ה אל העולם, ובלעדיהם חסרה ח"ו הנשמה של העולם. כנאמר בגמרא "מה הנשמה ממלאה את הגוף, כך הקב"ה ממלא את העולם". ואם אנחנו רוצים שהעולם יתמלא באלוקות, עלינו לדאוג לספק לקב"ה כביכול את הלחם שלו - הם קרבנות התמיד של שחר ובין הערביים, והתפילות שחרית מנחה וערבית.

האם אנחנו מבינים את גודל מעלתה של התפילה?! הקב"ה אומר למשה רבנו: "צווה את בני עלי", כי כשיהודי מתפלל תפילה פשוטה של שחרית, זה נוגע כביכול לחייו של הקב"ה ולנוכחותו בעולם - "קרבני לחמי לאישי"!

הרבי למד מהדברים הללו הוראה חשובה לגבי היוקר והחשיבות שיש בתפילה פשוטה ושגרתית. לפעמים אדם חושב לעצמו: **די לעסוק בזוטות, אני צריך לחולל מהפכות, לעשות דברים גדולים באמת...** אבל כאן באים ואומרים לו: דע לך, תפילת שחרית או מנחה שלך היום יקרה בעיני ה', הוא לא יכול בלעדיה, והוא מבקש אותה ממך. אנחנו צריכים אפוא ללמוד לייקר את ה'תמיד', את העבודה הסדירה. הרי יש קרבנות התמיד ויש קרבנות המוספים, ובעבודת ה' באופן

טבעי יש תשומת לב והתחדשות במוספים שאינם באים כל יום. כך למשל, כשמגיע יום-טוב אנשים מתחדשים. החג מעניק להם חיות חדשה, עונג וששון ושמחה. אבל על כך אומר לנו הקב"ה: אדרבה, דווקא הדברים הפשוטים - קרבנות ה'תמיד' השגרתיים - **זה הלחם שלי, אני מבקש ממך לתת לי אותם, ואני ממתין לתפילות שחרית ומנחה שלך.**

הדברים הללו מתחברים עם התורה של הבעש"ט בעניין חורבן הבית. **אם לא הכרתם את הוורט הנפלא הזה, תקשיבו היטב:**

כזכור, הגמרא אומרת "ענוותנותו של זכריה בן אבקולס החריבה בית מקדשנו", כמסופר על השתלשלות המעשה עם קמצא ובר קמצא וכו'. עד לפסיקה של זכריה בן אבקולס **שלא לפגוע במי שעמד להלשין למלך על שהיהודים לא רצו להקריב את קרבנו בעל המום, מה שהביא לחורבן הבית.** ולכאורה נשאלת שאלה פשוטה: איך ייתכן שבגלל ענווה, שהיא מידה טובה, ייחרב בית המקדש ותסתלק השראת השכינה?!

אלא, מסביר הבעש"ט, ישנה גם ענווה פסולה, ענווה שלא במקומה. זאת כאשר אדם חושב לעצמו, למשל, שהתפילה שלו לא משפיעה בעולם ולא מחוללת שום שינוי לטובה. "שורב ענוותנותו של האדם גורם שנתרחק מעבודת השם יתברך, שמצד שפלותו אינו מאמין כי האדם גורם על ידי תפלתו ותורתו שפע אל כל העולמות, וגם המלאכים ניזונים על ידי תורתו ותפלתו. שאלו היה מאמין זה - כמה היה עובד ה' בשמחה ובראה מרוב כל, והיה נוהר בכל אות ותנועה ומלה..."

זה פירוש הכתוב בתהלים "אם תשכבון בין שפתיים" - זו השכינה הקדושה המשתוקקת לתפילתו של יהודי, עד ששוכבת כביכול בין שפתיו ונושקת למילות התפילה היוצאות מהן. "שהקב"ה שומר ושוקד על שפתי האדם לנושקה, כשהוא אומרה בתורה ותפלה בדחילו ורחימו". כל המלאכים והאופנים והספירות העליונות - **כולם ממתנינים לאותיות התפילה הבוקעות משפתותיהם של בני ישראל,** כי הם יודעים כמה חיות זה נותן להקב"ה.

ובכן, אם יהודי היה יודע כמה נוגעת ומשפיעה התפילה שלו למעלה, כמה יקרה היא אצל הקב"ה למרות שהוא א"ל רם ונישא, היה מייקר כל מילה בתפילה. "ואם ישים אליו לבו, בוודאי מי הוא זה האיש אשר לא יאחזנו רתת וזיע, שהמלך גדול ונורא שומר ושוקד על שפתים של אדם נבזה חדל אישים..." **אבל כשיהודי ממעיט בערך עצמו וחושב: מי אני ומה אני - זה מה שגורם לחורבן הבית, ענוותנותו הפסולה מחריבה את בית המקדש.** הרי אתם זוכרים, מתי הובקעה חומת ירושלים? כשפסקה אספקת קרבנות התמיד. ובעומק הדברים, הכוונה שהפסיקו את התפילות ה'פשוטות', הפסיקו להאמין בכוחה של התפילה - זה היה הפתח לחורבן בית המקדש...

מסופר במדרש ילקוט שמעוני שפעם אחת היה רבי יוחנן בן זכאי מהלך בירושלים עם רבי יהושע בן חנניה, והגיעו למקום בית המקדש. התחיל רבי יהושע לומר "אוי לנו על הבית שחרב", ור' יוחנן השיב לו: "אל ירע לך, שיש לנו כפרה אחרת שהיא כמותה, זה גמילות חסדים".

משמעות הדברים בפשטות היא שלמרות שחרב הבית, יש עניין אחד מעבודת בית המקדש שאפשר לשחזר גם כשהבית חרב, וזו גמילות חסדים שבאה במקום הקרבנות. אבל אדמו"ר הצמח צדק מסביר ש"גמילות חסדים" בהקשר זה אינה כפשוטו, דהיינו צדקה, אלא **הכוונה לעניין התפילה שבה האדם גומל חסד עם נפשו.** כי מצוות הצדקה כפשוטה הייתה גם בזמן חורבן הבית, אבל לאחר חורבן הבית התחדש עניין התפילה כמצווה שעומדת במקום הקרבנות, ובאמצעות ההשקעה בה ובכוונתה האדם המתפלל גומל חסד עם עצמו, עם הנפש האלוקית והנפש הבהמית שלו.

לחיים, לחיים ולברכה. בואו נזכור שבתפילות היום-יומיות שלנו, שחרית מנחה וערבית, אנחנו מחוללים פלאים - אנחנו גומלים חסד עם נפשנו, ועל ידי זה הקב"ה ממשיך חסד והשפעה בעולם, את קרבני לחמי לאישי". מה אתם חושבים, **נראה לכם שלתפילה מתוך מודעות שכזו אפשר להתרגל אי-פעם? ...!**

הבן שלי לא מצליח בלימודים והוא כבר לא רוצה ללכת לשיבה. מה עושים איתו?

שאלות מסוג זה דורשות העמקה והיכרות עם הדמות של הילד, עם מערכת היחסים שהייתה בישיבה ולעיתים גם שאלות נוספות.

יש ילדים שכוחותיהם מרובים בתחומים לא לימודיים והם צריכים מענה מתאים להם. יש כאלה שמקום הלימוד אינו מתאים או שהדמות החינוכית שאיתה הם נפגשו מתאימה לסוג מסויים של תלמידים וצריך למצוא להם את המקום המתאים להם. ויש כאלה שצריך ללוות אותם כדי שילמדו איך לעמוד מול האתגרים ולהתגבר על החולשות שבדרך. יש כמובן עוד אפשרויות רבות ואין תשובה אחת נכונה לכולם.

האם זה טוב לסמוך על תחושות בטן?

המונח "תחושות בטן" הוא ביטוי חדש שאינו זכור לי מן המקורות, והוא מבטא קשת של עניינים שעל חלקם ניתן יותר לסמוך ועל חלקם פחות.

השיקול השכלי מועיל מאוד לתחומים מסוימים, אבל יש דברים עמוקים יותר מהגדרות, והשיקול השכלי אינו כלי נכון בשבילם. בשאלות מסוימות דווקא האינטואיציה הינה כלי מתאים יותר, כמו למשל איזה בן זוג מתאים לי - שאחרי כל שיקולי הדעת, יש כאן טביעת עין שמעבר לסימנים החיצוניים. כמו שכותבת התורה על בנות צלפחד "לטוב בעיניהן תהינה הנשים".

ויש תחושות בטן הדומות יותר לסוג של ניחוש, שעלול להתקרב לתחומי המיסטיקה והמאגיה או אפילו לרגשנות שלעיתים אין לתת לה משקל רב בהבנת המציאות. ואז כמובן נכון להפעיל את שיקול הדעת כדי להגיע למסקנות מבוססות וישרות.

פוטנציאל באופן משפיל שלא בצדק. למרות שידוע לי שהכול משמיים, אינני מצליחה להתאושש. איך קמים מהמשבר?

המילה "למרות" שבשאלה היא המפתח. משתמע ממנה שלמרות שיש צד במציאות שהכל בידי שמיים, יש גם צדדים אחרים שצריך ליישב בנפש. ואף שבוודאי יש דרכים פסיכולוגיות שמקלות את ההתאוששות ונותנות כוח לצאת לדרך חדשה, אבל כעובדי ה' עיקר כל העיקרים הוא האמונה שההנהגה האלוקית היא זו שמלווה אותנו על כל צעד ושעל, בין במידה טובה ובין במידת פורענות. ועל זה נצטוונו לאהוב את ה' "בכל מאודך" - בכל מידה ומידה שהוא מודד לך. ככל שאנו מעמיקים באמונה שקב"ה רוצה אך ורק בטובתנו, כך אנו מתאוששים מתוך דבקות בה'. וכדי לסייע לך אנו יכולים לחפש במה שעברנו ולמצוא דברים שבהתחלה חשבנו שהם לרעתנו ולכוסף ה' גלגל על ידם טובה גדולה. הדבר מחזק אותנו ביכולת לראות את טובת ה' גם במקום שאינו גלוי כרגע לעין.

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il

לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

ישיבת מטה בני עקיבא מטה בנימין ללמוד קרוב להגיע החזק

ישיבת מטה בנימין מזמינה אתכם הורים ובנים

לערב היכרות

שלישי, ט' שבט תשפ"ו 27.1.26 20:00 | בישיבה

בתוכנית: הצגת יעדים חינוכיים, לימודיים וחברתיים

המסלול התורני סביבתי למתאימים בלבד

ימי היכרות וראיונות אישיים

יתקיימו בישיבה בתאריכים:

חמישי, י"ח שבט, 5.2

חמישי, כ"ה שבט, 12.2

שני, כ"ט שבט, 16.2

לפרטים:

הרב מרדכי

058-424-8036

להרשמה לימי הראיונות, טרפו את הקוד או צרו קשר עם משרדי הישיבה: ymb@yba.org.il | www.ybamb.co.il | 02-9975846

